

Mor Salkım

Sayı : 1

Haziran - 2017

İHKİB KAĞITHANE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Eğitim İçinde Üretim, Üretim İçinde Eğitim.

Hasan Turgut, Orhan Aytuğ Tolu, Hakan Sözan, Havvane Şama, Chinwendu AKANO
Zehra Nazlı Budak, Büşra Kütük, Şule Öngün, Rabia Ayçiçek, Nurdan Hamarat, Ravzanur Çarkçı,
Rumeysa Doğan, Lalezâr, Rabia Şentürk

İHKİB Kağıthane Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Okul Dergisi

Sürelî Yayın Yılı : 1 Sayı:1

İstanbul, Haziran 2017

İHKİB Kağıthane Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Dergisi.

Mor Salkım, okulla ilgili sosyal etkinlikler, haber, yazı ve sanatsal çalışmaların yer aldığı bir e-dergidir.

Sahibi

(İHKİB Kağıthane Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi adına)

Mehmet K. TALASLI

Okul Müdürü

Yayın Sorumlusu

Hülya ÇETİNER

Müdür Yardımcısı

Yazı İnceleme Kurulu

Hasan TURGUT

Aytuğ TOLU

Haşim YILDIZ

Yayın Yeri

İHKİB Kağıthane MTAL

Gürsel Mh. Görgülü Sok.No:26/1 Kağıthane/İSTANBUL

Telefon : (0212)2217626 || Fax : (0212) 222 15 45

e-posta: 962126@meb.k12.tr

Web Adresi: <http://kagithaneihkib.meb.k12.tr>

Bu e-dergi Milli Eğitim Bakanlığı sosyal etkinlikler yönetmeliğinin (TD ŞUBAT2005/2569)Yayınlar başlıklı 24. maddesi temel alınarak hazırlanmıştır.

Tasarım : Hüseyin TURGUT

İSTİKLÂL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehrenye ey nazlı hilal!
Kahraman ırkıma bir gül... Ne bu şiddet, bu celal?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helal;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal.

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim: Bendimi çiğner, aşarım;
Yırtarım dağları, enginlere sığmam taşarım.

Garb'ın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar;
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın;
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı!
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden İlahi şudur ancak emeli:
Değmesin ma'bedimin göğsüne na-mahrem eli;
Bu ezanlar -- ki şehadetleri dinin temeli --
Ebedi, yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder -- varsa -- taşım;
Her cerihamda, İlahi, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-i mücerred gibi yerden naşım!
O zaman yükselerek Arş'a değer, belki, başım.

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.
Ebediyyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal.

Mehmet Âkif ERSOY

İÇİNDEKİLER

MAHALLE MEKTEBİ

6

MUALLİM KÖŞESİ

22

GENÇLİK DÜŞÜ

36

KARAKALEM

48

TRİBÜN

50

ŞEHR-İ İHKİB

52

YÜZAKI

60

Günümüz dünyasında teknolojinin baş döndürücü bir hızla gelişmesine paralel olarak eğitim-öğretim faaliyetleri de etkili bir dönüşüme uğramıştır. Biz de bu dönüşüme katkıda bulunabilmek adına bir eğitim kurumu olmanın bilinciyle hareket ederek teknolojinin sağladığı imkanları kullanarak bu e-dergiyi hazırladık. Neden e-dergi hazırladığımızın cevabı mutlaka merak uyandıracaktır. İçinde bulunduğumuz yüzyılda dergiciliği de kapsayan medya faaliyetleri, önceki yüzyılı gölgede bırakarak matbaacılığın yerini akıllı telefon-tablet gibi kitle iletişim araçlarına bırakmıştır.

Biz bu dergimizde meşakkatli geçen bir eğitim-öğretim yılında ürettiğimiz projeler, öğrenci ve öğretmenlerimizin hazırladığı etkinlikler, okulumuz olarak ön plana çıktığımız başarılarımız ve meslek alanlarımızın ürünleri/üretimleri ile karşınıza çıkma cesaretini gösterdik.

Yıl boyunca değerli bir özveriyle çalışan öğretmenlerimize ve öğrencilerimize yine bu derginin hazırlanmasında emeği geçen ekibimize teşekkür ederim. Bir başka sayıda birçok yeni ürünümüzle karşınıza çıkma temennisiyle...

*Mehmet K.TALASLI
Okul Müdürü*

MAHALLE MEKTEBİ

VİZYONUMUZ

Öğrencilerimizi yüzyılın gelişen ihtiyaçlarına cevap verebilecek teknoloji ve bireysel gelişim alanlarında yeterli donanıma ve mesleki becerilere sahip olacak biçimde tekstil ve hazır giyim sektörüne hazırlayarak Türkiye'nin mesleki ve teknik eğitiminde en saygın ve tercih edilen kurumu olmaktır.

MİSYONUMUZ

Öğrencilerimizi Türk milli eğitiminin genel amaç ve ilkeleri doğrultusunda tekstil ve hazır giyim sektörünün ihtiyaçlarına uygun olacak şekilde sosyal, kültürel ve ekonomik yönden yeteneklerini geliştirmeleri noktasında yetiştirmek ve yüksek öğrenime hazırlamaktır

OKULUMUZUN TARİHÇESİ

Okulumuz Milli Eğitim Bakanlığı ile İstanbul Hazır Giyim ve Konfeksiyon İhracatçılar Birliği (İHKİB) arasında imzalanan bir protokolle, tekstil sanayisinde üretimin her aşaması ve yönetim konularında ara, teknik ve idari eleman yetiştirmek amacıyla 2004-2005 yılında eğitim-öğretime başlamıştır.

Kağıthane ilçesi Gürsel Mahallesi sınırları içerisinde yer alan okulumuzda Tekstil Teknolojisi, Giyim Üretim Teknolojisi, Pazarlama Perakende ve El Sanatları bölümleri bulunmaktaydı. 2016-2017 eğitim-öğretim yılında bunlara Çocuk Gelişimi ve Grafik ve Fotoğrafçılık bölümleri de eklenmiştir. Okulumuzda kapalı spor salonu, halı saha, kütüphane, atölye, bilgisayar laboratuvarları ve konferans salonu gibi önemli fiziksel mekânlar aktif biçimde kullanılmaktadır. İHKİB Kağıthane MTAL kurulduğu günden bugüne gerek tekstil sektörüne kazandırdığı elemanlarla, gerekse de başka alanlara yönelttiği öğrencilerle bölgesinde adından söz ettiren bir okul olmayı başarmıştır. İl ve ilçe çapında düzenlenen yarışmalarda elde edilen dereceler okulumuzun tanınırlığını ve gelişmesini hızlandırmıştır. Bununla birlikte yakın tarihlerde bir Tübitak ve Erasmus+ projesi hazırlanmış ve bu projeler ön elemeyi geçerek değerlendirmeye alınmıştır. İHKİB Kağıthane Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi yenilikçi öğretmen kadrosuyla ve günden güne ivmelenen kolektif başarılarıyla geleceği inşa etmeye hazırlanmaktadır.

İDARİ KADROMUZ

Jale AYANOĞLU
Müdür Yrd.

Nur Banu AKTÜRK
Müdür Yrd.

Hülya ÇETİNER
Müdür Yrd.

Fatih YILDIZ
Müdür Yrd.

İsmail ÇAKMAZ
Müdür Yrd.

Caner KOÇ
Müdür Yrd.

ÖĞRETMEN KADROMUZ

ALAN ŞEFLERİ		KÜLTÜR DERSİ ÖĞRETMENLERİ	
SERPİL ILGAZLI	PAZARLAMA	GÜLLÜ MUHTAROĞLU	TÜRK DİLİ VE EDB.
AYŞEGÜL SÖZEN	GIYİM	EREN ŞENTÜRK	TÜRK DİLİ VE EDB.
SERDAR AYDEMİR	TEKSTİL	ORHAN AYTUĞ TOLU	TÜRK DİLİ VE EDB.
MELİKE GÜVEN	EL SANAT.	DUYGU TURP KAYA	TÜRK DİLİ VE EDB.
		HASAN TURĞUT	TÜRK DİLİ VE EDB.
REHBERLİK		HACER YILMAZ	TÜRK DİLİ VE EDB.
HAVVANE ŞAMA	REHBERLİK	HAŞİM YILDIZ	TÜRK DİLİ VE EDB.
		GÜLİSTAN ALAGÖZ	TÜRK DİLİ VE EDB.
MESLEK DERSİ ÖĞRETMENLERİ		HALİT ZENGİN	MATEMATİK
MELAHAT ERGİN	GIYİM	SERDA ZENGİN	MATEMATİK
SAADET PAK	GIYİM	YUNUS SÖNMEZ	MATEMATİK
HÜLYA EREM	GIYİM	ÖZGÜR PARLAK	MATEMATİK
AYŞEN ORDU	GIYİM	DEMET SALAN	MATEMATİK
İLKNUR ÇAM	GIYİM	HAKAN SÖZAN	FİZİK
RASİM KILIÇ	TEKSTİL	MELEK ARAT	BİYOLOJİ
NİHAT ÖRTEN	TEKSTİL	YAKUP GÜNAYDIN	KİMYA
AYHAN PINARLI	TEKSTİL	REMZİYE İZCİ	TARİH
HATİCE BOZER	TEKSTİL	HALDUN YILDIZ	TARİH
YASEMİN KIRIMLI	TEKSTİL	İHSAN KARA	COĞRAFYA
CANAN YÜREK	TEKSTİL	BAYKUL KÖKSAL	COĞRAFYA
MARİFET ASLAN	TEKSTİL	HÜSEYİN TURGUT	GÖRSEL SANT.
MERAL YILDIRIM	EL SANAT.	CAVİT KALKMAZ	BEDEN EĞT.
SEVİL ÖZDEMİR	EL SANAT.	PELİN YAHŞI	BEDEN EĞT.
MEHMET ÖZEN	PAZARLAMA	MERVE ANAYURT	DİN BİLG.
BURCU ALAN	PAZARLAMA	ÖZGE CÖNE	İNGİLİZCE
BENNUR KÖROĞLU	PAZARLAMA	ÖZLEM SALTAN ÇATAK	İNGİLİZCE
AHMET ESER	MUHASEBE	HALE TEKNECİ	İNGİLİZCE
GİZEMNUR CAN	ÇOCUK GELİŞİMİ	HABİBE SOYAK	MATEMATİK
		ELİF AY	FELSEFE

İHKİB'Lİ OLMAK;

Aile olmak, bir olmak. İhkib ailesinin bir üyesi olmak. Yüzlerce beden olup tek ruh olarak hareket etmek. Manevi değerlerimize sahip çıkmak. onurla, gururla biz İhkib'liyiz demek. İhkib'li olmak, bütün olmak. Öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz, müdür yardımcılarımız, Öğrenci, öğretmen, müdür yardımcıları ve müdürümüzün samimiyetiyle, aramızdaki güçlü bağlarla bu yolda yürümek ve bu yoldan dönmemek. Öğretmen-öğrenci, ilişkisinin cana yakınlığına, düzeyine güvenmek. Kendini değerli hissetmek, bu değer için her şeyi yapmak. Birbirimize ayna olmak ve birbirimizi etkilemek. Dışardan bir okul, içerden ise bir evdir İhkib. Bu değerlerle bu ailede olmak istemez miydiniz? Ben bu ailenin bir parçası olduğum için çok gururlu ve mutluyum. Ve biliyorum ki sizlerin de kalpleri İhkib'li olmak için çarpıyor. Sevgili arkadaşlar bu güzel duyguyu hep beraber yıllar boyunca paylaşmak dileği ile. Sizleri seviyor ve gönlünüzde bana yer açtığınız için teşekkür ediyorum.

İREM AYŞE GÖKÇE
Okul Başkanı

EĞİTİM ALANLARIMIZ

GIYİM ÜRETİM TEKNOLOJİSİ

- *** Kadın Giyim Modelistliği Dalı
- *** İç Giyim Modelistliği Dalı

TEKSTİL TEKNOLOJİSİ ALANI

- *** Endüstriyel Düz Örme Dalı
- *** Tekstil Baskı ve Desenciliği Dalı
- *** Tekstil Laborantlığı Dalı

GRAFİK VE FOTOĞRAF ALANI

- ***Grafik

ÇOCUK GELİŞİMİ VE EĞİTİMİ ALANI

- ***Erken Çocuklukta Eğitim

EL SANATLARI TEKNOLOJİSİ ALANI

- ***Sanayi Nakışı
- ***Dekoratif Ev Tekstili

PAZARLAMA VE PERAKENDE ALANI

- ***Satış Temsilcili Dalı

MUHASEBE VE FİNANSMAN ALANI

- ***Bilgisayarlı Muhasebe Dalı

Eğitim Alanlarımız

GIYİM ÜRETİM TEKNOLOJİSİ

Giyim Üretim Teknolojisi alanı; Kadın Giyim Modelistliği, Erkek Giyim Modelistliği, Çocuk Giyim Modelistliği, İç Giyim Modelistliği, Hazır Giyim Model Makineciliği, Deri Giyim, Kadın Terziliği, Erkek Terziliği, Kesim ve Konfeksiyon Makineleri Bakım Onarımı dallarının yeterliklerini kazandırmaya yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır

. Giyim, kültürel ifadenin bir aracı, bir yaşam tarzı ve kişisel olarak kendini ifade etmenin bir yoludur. Bu alan sanatı ve tekniği birleştirerek ürün ortaya çıkarmaktadır. Giyim üretim teknolojisi sektörü emek yoğun karakteri nedeniyle on binlerce iş yerinde, yüz binlerce kişiye istihdam sağlamaktadır. Bu alanda yüksek oranda istihdam sağlayan gelişmelerin toplum refahı üzerindeki olumlu etkisi yadsınmaz.

EĞİTİM VE KARIYER İMKÂNI

Meslek lisesinden sonra “Yükseköğretime Geçiş Sınavı”nda başarılı olanlar, lisans programlarına ya da meslek yüksekokullarının ilgili bölümlerine devam edebilirler.

Ayrıca sınavsız yerleşebilecekleri ön lisans programları da mevcuttur. Eğitimini tamamlayarak iş hayatında gerekli yeterlilikleri kazanan meslek elemanları, giyim üretimi ile ilgili işletmelerde kariyer yapabilir.

Eğitim Alanlarımız

TEKSTİL TEKNOLOJİSİ ALANI

Tekstil Teknolojisi alanı; iplik üretim teknolojisi, dokuma desinatörlüğü, dokuma operatörlüğü, dokusuz yüzeyler, endüstriyel yuvarlak örme, endüstriyel düz örme, endüstriyel çorap örme, tekstil boyacılığı, tekstil baskı ve desenciliği, tekstil bitim işlemleri (apre) ve tekstil laborantlığı dallarının yeterliklerini kazandırmaya yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır. Tekstil sektörü, iplikten kumaşa kadar geniş ve güçlü bir üretim yelpazesi ve kapasitesine sahiptir. İplik üretimi, dokuma, örme ve dokusuz kumaş üretimi, boyama, baskı, apre gibi kumaşı renklendirme ile özelliklerini geliştirme ve test işlemlerini yapan meslek alanıdır. Teknolojik gelişmeleri üretime hızla yansıtan Türk tekstil sanayisi dünya ülkeleri arasında önemli sıralarda yer almaktadır.

EĞİTİM VE KARIYER İMKÂNI

Meslek eğitimi, meslek liselerinin Tekstil Teknolojisi alanı diploma programında verilmektedir. Lise öğrenimlerini bu alanlarda tamamlayan öğrenciler, meslek yüksekokullarının alanının devamı niteliğindeki bölümlerine sınavsız geçiş yapabilirler. “Yükseköğretime Geçiş Sınavı”nda başarılı olanlar lisans programlarına ya da meslek yüksekokullarının ilgili bölümlerine devam edebilirler.

Tekstil alanında çalışanlar, çalışmalarını kapalı mekânlarda (işletmelerde) yürütürler. Bu alanda çalışanlar görevlerini yaparken bireysel çalışabilecekleri gibi ekip hâlinde de çalışabilirler. Alanın altındaki meslekler çeşitli ham madde ve makinelerle çalışmayı gerektirmektedir. İplik, dokuma ve örme makinelerinin çalışma hızlarından dolayı ortam gürültülüdür. Bu ortamlarda çalışanların işitme kaybına uğramaması için gerekli önlemleri almaları gerekmektedir. Yine çalışma ortamının kısmen tozlu olmasından ve kimyasal madde (boyar madde) kullanımı sebebiyle astım ve alerji problemleri olan kimselerin çalışırken gerekli önlemleri almaları gerekmektedir.

Eğitim Alanlarımız

GRAFİK VE FOTOĞRAF ALANI

Bir mesajı görsel yolla belirli bir hedef kitleye ulaştırmak amacıyla tasarımları elle ve bilgisayarla sanatsal ölçütler içinde hazırlama, ürün veya konunun fotoğrafını çekme, çektiği fotoğrafları baskıya hazır hâle getirme yeterliklerinin, çeşitli özelliklerdeki klasik veya otomatik banyo ve baskı sistemlerinin çalışmaları hakkında yeterliklerin kazandırıldığı alandır.

. Görsel ve işitsel teknikler ve medya yapımcılığı sektöründe yaşanan hızlı ve teknolojik gelişmeler Grafik ve Fotoğraf alanını doğrudan etkilemektedir. Grafik ve fotoğraf sanatının temel işlevi bir mesajı iletmek, bir ürün ya da hizmeti tanıtmaktır. İnsanlar arasında yazılı ve görsel iletişimi sağlayan araçlardan olan grafik ve fotoğraf sanatı, bu anlamda kültürel, sanatsal, tanıtım ve reklam alanlarında önemli bir yere sahiptir.

Eğitim Alanlarımız

ÇOCUK GELİŞİMİ VE EĞİTİMİ ALANI

Okul öncesi eğitim programı hazırlama, öz bakım becerileri, yetersizlik türleri ve kaynaştırma, oyunu gelişim alanları ve etkinliklerde kullanma, oyuncak hazırlama, kostüm hazırlama ve yüz boyama çalışmaları, çocukla etkili iletişim kurma, özel eğitimde öz bakım, özel eğitim programı hazırlama, yetersizlik türleri ve eğitimi ile ilgili bilgi, becerileri kazandırmaya yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır.

EĞİTİM VE KARIYER İMKÂNI

Meslek liselerinin Çocuk Gelişimi ve Eğitimi alanından mezun olanlar, "Yükseköğretime Geçiş Sınavı'nda başarılı ise lisans programlarına ya da meslek yüksekokullarının ilgili programlarına devam edebilirler veya bu alana en yakın programların uygulandığı meslek yüksekokuluna sınavsız geçiş yapabilirler.

Okul öncesi eğitim kurumlarında, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumunda, çocuk kulüplerinde, çocuk organizasyon şirketlerinde, evde çocuk bakımı hizmeti veren kuruluşlarda çalışabilirler.

Eğitim Alanlarımız

EL SANATLARI TEKNOLOJİSİ ALANI

El Sanatları Teknolojisi alanı dokuyacağı halının iplerini boyama, desenini çizme, geleneksel ve yöresel ürünler hazırlama, tekniğine uygun olarak elde ve makinede nakış işleme, desen programını kullanma ve sanayi makinesinde tekniğine uygun işleme, tekstil ve çeyiz ürünleri hazırlama gibi yeterliklere yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır.

EĞİTİM VE KARIYER İMKÂNI

Liseden sonra "Yükseköğretime Geçiş Sınavı"nda başarılı olanlar, lisans programlarına veya meslek yüksek okullarının ilgili bölümlerine devam edebilirler. Meslek yüksek okullarını bitirenler, Dikey Geçiş Sınavı ile lisans programlarına geçebilirler. Ayrıca sınavsız yerleşebilecekleri ön lisans programları da mevcuttur. Eğitimi tamamlayarak yeterlik sertifikalarını alan ve sektörde işbaşında deneyim kazanan kişiler, el sanatları ile ilgili işletmelerde kariyer yapabilir.

Eğitim Alanlarımız

PAZARLAMA VE PERAKENDE ALANI

Pazarlama ve perakende, satış işlemlerini yürütme, stok faaliyetlerini yapma ve bunlarla ilgili belgeleri düzenleme, mal, can ve diğer sigorta edilebilir riskleri belirleme, sigorta poliçesi satma, hasar takip işlemleri yapma, alım, satım, kiralama ve emlak ile ilgili aracılık işleri yapma, satış işlemlerini yürütme, stok kontrolleri, reyon düzeni, gıda hijyeni uygulayarak müşteri beklentilerini karşılama ve bunlarla ilgili belgeleri düzenleme yeterliklerini kazandırmaya yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır.

Pazarlama, ürünün üretim öncesinden başlayıp satışı ve satış sonrası faaliyetlerini içine alan geniş kapsamlı bir işletme faaliyetidir. Bütün işletmelerde amaç kâr sağlamak olduğuna göre bu amacın gerçekleşmesi iyi bir pazarlama ve perakende faaliyetine bağlı olmaktadır.

EĞİTİM VE KARİYER İMKÂNI

Meslek lisesinden sonra "Yükseköğretime Geçiş Sınavı"nda başarılı olanlar, lisans programlarına ya da meslek yüksekokullarının ilgili bölümlerine devam edebilirler. Sınavsız yerleşebilecekleri ön lisans programları da mevcuttur. Bu meslek görevlileri hem kamu sektöründe hem özel sektörde iş bulabilirler. Özellikle özel sektörde iş alanı daha geniştir. Seyahati gerektiren işlerde sürücü belgeli erkek elemanlar daha avantajlı durumda olup ofis ortamında yabancı dil bilen, bilgisayar kullanabilen kadın elemanlar da tercih sebebidir.

Eğitim Alanlarımız

MUHASEBE VE FİNANSMAN ALANI

Muhasebe ve finansman, işletmelerin kuruluşu, faaliyetlerine ait belgelerin tasnifi, kayıt işlemleri, dosyalama ve arşivleme işlemleri, raporlama, analiz etme, dış ticaret mevzuatı, gümrük işlemleri, muhasebe kayıtları, finans ve borsa hizmetleri yeterliklerini kazandırmaya yönelik eğitim ve öğretim verilen alandır.

Muhasebe, finans ve borsa hizmetleri tüm sektörlerin vazgeçilmez bir parçasıdır. Teknolojik gelişmelere paralel olarak bu meslek de aynı hızla gelişmeye ve değişmeye devam etmektedir. Muhasebe ve finansman hizmetleri bilgisayar ortamında yapılmaktadır.

EĞİTİM VE KARIYER İMKÂNI

Meslek eğitimi, meslek liselerinin muhasebe ve finansman alanında ve meslek lisesinden sonra "Yükseköğretime Geçiş Sınavı"nda başarılı olanlar, lisans programlarına ya da meslek yüksekokullarının ilgili bölümlerine devam edebilirler.

Meslek mensupları; muhasebe ve mali müşavirlik bürolarında, dış ticaret ve finans kuruluşlarının ilgili bölümleri ile ticari işletmelerin muhasebe servislerinde çalışabilirler. Ayrıca her türlü kuruluşun mali işlerle ilgili bölümlerinde çalışabilirler. Mesleğin oldukça geniş bir çalışma alanı mevcuttur. Ülkemizde, muhasebecilik, yasalarla düzenlenmiş bir meslektir. Anadolu Ticaret Meslek lisesi ve Ticaret Meslek liselerinden mezun olanlar kanunda belirtilen şartları yerine getirmek suretiyle bu unvanları kazanabilirler.

Eğitim Alanlarımız

Eğitim içinde üretim

Üretim içinde eğitim.

Aytuğ TOLU

“Tiyatrodan ayrı, bağımsız bir tür radyo oyunu. Görülmelik, seyirlik bir oyun değil, bir işitme, duyma oyunu.”

Behçet Necatigil

AYDINLANMANIN SESİ : ARKASI YARIN -Radyo Tiyatrosu-

Türkiye’de ilk radyo yayını 1927’de Sirkeci’ de İstanbul Radyosu adıyla başladı. Batıda ilk kez 1938’de örneği verilen radyo tiyatrosu, ülkemizde ise 1950’li yıllarda İstanbul Radyosu aracılığıyla hayata geçirilmiştir. İlk radyo oyunu yazarları da Behçet Necatigil ve Haldun Taner olmuştur. Radyo tiyatrosuna dair bir tanım yapılacak olsa “radyo tiyatrosu adından da anlaşılacağı gibi görseiliğin olmadığı sadece sesli olarak oyunların oynandığı arkadan gelen ses efektleriyle radyo yayını ile dinleyicisine tiyatro izliyormuş hissini yaratan tiyatronun birebir canlı ortamı dışında en etkili bir şekilde izlenebileceği iletişim platformu” denilebilir. “Gerçekten radyo oyunu, görüntüden yoksun olduğundan ister istemez bu boşluğu ses, söz, efekt ve müzik

dolduracaktır. Dinleyici radyo başında bir oyunu dinlerken, oyuncunun bütün ses özelliklerine göre imajlara gidecektir. En küçük sözcük ya da efekt bütün bir oyunu bozabilir ya da yorumun, içeriğin net geçmesini önleyebilir. Radyo oyunu yazarı, yönetmeni, oyuncusu ve efektçisi tüm bu ses ve söz etmenlerini ayrıntılarına kadar değerlendirebilmelidir. Bir kapı gıcirtısı verirken, o kapının fiziki yapısı, ne kapısı olduğu, ne zaman açıldığı, kimin hangi duygularla açtığı ya da bu efektin yoruma ne katacağı önceden bilinmeli” (Karadağ, 2009).

Tamamen seslendirme yöntemiyle oluşturulan ve kostüm-dekor bilgilerini de bu şekilde dinleyicilere aktaran radyo tiyatrosu formatında Şener Şen ve Metin Akpınar gibi ünlü isimler de rol almıştır. “Turgut Özakman, Behçet Necatigil, Necati Cumalı, Turhan Oflazoğlu gibi birçok önemli isim radyo oyunu sanatına sayısız eserler kazandırmışlardır. Shakespeare’den Dostoyevski’ye dünya edebiyatının en önemli klasik eserleri Radyo Oyunu sayesinde Anadolu’nun bütün şehirlerine, kasabalarına, köyelerine, milyonlarca dinleyiciye ulaşmış, bu yolla Radyo Oyunu halkımızın kültürel gelişiminde güçlü bir aktör olarak işlevini uzun yıllar yerine getirmiştir” (Nalça, 2009: 9). Arkası Yarın formatında

tanışma imkanını sağlamıştır.

- Radyo tiyatrosunun birçok Türk ve yabancı edebi eserin toplum tarafından tanınmasında önemli bir mecra oluşturduğu yorumu yapılabilir.

- Seslendirme yönteminin sağladığı bir başka imkan ise oyunlarda rol alan kişilerin Türkçenin doğru kullanılması ve sözcüklerin nasıl telaffuz edileceğini göstermede örnek olmalarıdır.

- Seslendirilen hikayenin çocuklarda ve gençlerde görsel zekanın gelişmesine önemli bir katkısı olabilir.

- Günümüzde hala kırsal kesimde tiyatro izleme imkanı olmadığını esas alırsak günümüzün aydınlanmasına radyo tiyatroları hala katkı sağlayabilir.

- Kent yaşamının oluşturduğu yoğun temponun etkisiyle ortaya çıkan stresin yenilmesinde radyo oyunları önemli bir rol alabilir.

- Yine radyo oyunları modern yaşamın getirdiği “boş zaman” kavramının yenilmesinde alternatif oluşturabilir.

- Özellikle ilk ve ortaöğretim düzeyindeki öğrencilerin sözlü iletişim becerilerinin gelişmesine önemli bir katkı sağlar.

- Roman ve öykü olarak okunulan eserlerin radyo oyunu olarak uyarlamasının ayrıcalığıyla tanışılabilir.

- Edebi eserlerin evrensel değerleri aşılması dikkate alındığında genç kuşağının pedagojik gelişimini olumlu etkiler.

uygulanmış olan eserler, bölümler/parçalar halinde dinleyicilere -TV dizileri gibi- ulaştırılmıştır.

Ekonomik-siyasi yapıdaki değişiklikler teknolojinin de etkisiyle toplumsal yaşamı etkilemiştir. Günümüzde radyonun yerini televizyon almış ve diziler-programlar aracılığıyla alışkanlıkların değişmesine yol açmıştır. Dolayısıyla radyo oyunlarının yerini diziler almıştır. Diziler ise radyo oyunlarının yerini tutmadığından toplumla edebi eserler arasındaki bağlantının bir yolunu kesmektedir. Günümüzde TRT Radyo 1’de hala radyo oyunları/Arkası Yarın kuşağı devam etmektedir. Bugün internet aracılığıyla birçok radyo oyununun kaydına ulaşabileceğimiz geniş bir arşiv mevcuttur. Hem Radyo1’de yeni oyunları dinleme hem de internet ortamında eski oyunların kayıtlarına ulaşma şansına sahibiz. Peki neden bugün radyo oyunları dinlenmelidir ve radyo oyunları hala önemli midir sorularına verebileceğimiz yanıtları şu şekilde sıralayabiliriz:

- Televizyonu da içine alan günümüzün gelişmiş iletişim-haberleşme araçlarının olmadığı ve özellikle kırsal kesimlerde tiyatro izleme imkanının bulunmadığı dönemler açısından değerlendirildiğinde Türk toplumunun tiyatroyla

Başlangıç için önerebilecek radyo oyunlarından seçme eserleri şu şekilde sıralayabiliriz:

Venedik Taciri – W. Shakespeare

Palto – Gogol

Vişne Bahçesi – Anton Çehov

Faust – Goethe

Müfettiş – Gogol

Yabancı – Albert Camus

Susuz Yaz – Necati Cumalı

Timsah – Dostoyevski

Don Kişot – Cervantes

Hastalık Hastası – Moliere

Hırçın Kız – W. Shakespeare

Suç ve Ceza – Dostoyevski

Kral Lear – W. Shakespeare

Gece Treni – Herbert Reinecker

Antigone - Sophokles

Ceza Sömürgesi – Franz Kafka

Bir İdam Mahkumunun Son Günü – V. Hugo

Saatleri Ayarlama Enstitüsü – Ahmet Hamdi Tanpınar

Yüzbaşının Kızı - Puşkin

Monte Kristo Kontu – A. Dumas

Deniz Kurdu – J. London

Midas’ın Kulakları – Güngör Dilmen

Cimri - Moliere

Geç Kalan Adalet – Tolstoy

KAYNAKÇA

Karadağ, N. (2009). Radyo Tiyatrosu Eğitimi. Tiyatro Araştırmaları Dergisi, 7, 163-173.

Nalça, K. (2009). Radyo Oyunu Tarihi. Radyovizyon Dergisi, 4, 5-9.

https://www.turkcebilgi.com/radyo_tiyatrosu (Erişim tarihi: 01.06.2017)

Hasan Turgut

ÇAPUT

Bazı kelimelerin anlamı olmadığı gibi her yolculuğun da anlamı yoktur. Gittikçe kısalan sınırların, nereye aktığı belli olmayan bozkırın veya dağların karman çorman görüntüsünün bir anlamı kalmayabilir insanın nazarında. Bazen sadece gidersen kendiliğinden, sırf gitmiş olmak için değil belki ama sırf gitmiş olanların defterleriyle doludur duraklar.

O yıl bir tufan gibi bastırdı dertler, bütün habisliği ve şiddetiyle. Dertler bin oldu, bir kısmı bedenimde lekelere yol açtı. Üniversite işlerinin verdiği kafa toplamı fırsatından arta kalan zamanlar geçmek bilmiyordu. Meşguliyet iyi geliyordu gelmesine de sonrasında ilgili belirsizlikler zihnimde çelikten bir işgal yaratmıştı. İşgalin zararı ziyandı. Kendim olmaktan, düşündüklerimi istediğim biçimiyle hayata geçirmekten, özgürlük hissini yakalamaktan alıkoyuyordu

beni. İnsanların boyunları bükük haldeydi anonim bir cezaya mahkûm edilmişçesine. Şehirler ziftten, düşünceler satılmaya elverişli ve sesler boğuk boğuk.

Bir koşuşturmaca halinde ama topalladığının farkında olmayan gölgelerle doluydu caddeler. Gölge kesik, ayaklar dikenli ve yüzler şaşkı. “Neredeyiz, neresi denilen bir yer var mı sahiden?” diyordum içimden bulanık bir sırrı fısıldar gibi. “Hangi gizemin peşinden, ne tür bir büyüünün peşinden huzurlu vakte ereceğiz?” Çağın dar olduğunu, ulaşımın kısıtlı olduğunu, kışın hükümdarlık kurduğunu anlayınca sendeliyordum sonra. Vaktiyle karışmaktan keyif aldığım şehrin bozgun görüntüsü canımı sıkıyordu. Korkuluklardan bakan gözlerin iler tutar bir yanı kalmadığından her şey bir hükümsüzlüğe işaret ediyordu sanki.

Derken asistanımın her zamanki tez canlılığıyla ilettiği mektup bende loş bir aydınlığa yol açtı. Mektup Tübitak’tan geliyordu, hararet heyecan karışımı bir duyguyla okumaya başladığımda geçen yıl sunduğum projenin onaylandığını ve gerekli ödeneğin ayrılacağını gördüm. Hemen asistanımı çağırdım:

“Haşim projemiz kabul edilmiş, haftaya Nevşehir’e gidiyorum, buradaki işleri toparla.” dedim.

Asistanım sorgusuz sualsiz tam çıkarken,

“Uzun bir süre İstanbul’da olmayacağım.” diye de ekledim.

Camları göz göz olan gözlüğümü mektubun üzerine bıraktım, titrek bir nefes

aldım, sonra o nefesi hiç eden bir sigara yaktım. Yüzüm gergin, kafam dumanlı, bakışlarım sabit bir halde iki üç defa indi kalktı göğsüm. Duvarda asılı duran haritaya yaklaştım, elimi tam Nevşehir'in üstüne getirdiğimde bir uğultu sardı bedenimi. O an yüz parçaya bölünsem hissetmeyebilirdim. Sıkıntılı bir tavırla odanın içinde döndüm durdum. Üstelik kendi eksenimin hilafına. Adımlarımı kontrolsüzlüğe odaklayarak. Denge arayışını çok da tınlamadan. Amaçsız ve saçma bir mantıkla. Oda içimde büyürken yakında gideceğim dışarının belirsizliği ayartıyordu beni.

Proje kapsamında dilek ağacı kültürünün Anadolu halkbiliminde oynadığı rolü bizzat yerinde görmek için çeşitli güzergâhlar tespit etmiş ve bunları bir dosya halinde sunmuştum. Projenin en önemli ayaklarından biri de Kapadokya olacaktı. Hatta en önemli ayağı. Projenin şah damarı. Yıllar önce sevgilimle buraya yaptığım gezinin üzerimde kalıcı etkileri olmuştu çünkü. Hatırlıyorum da, sevgilime dair aklımda kalan ilk anılar buraya ilişkindi. Güvercinlik Vadisi'nin hemen kenarındaki dilek ağacının önünde yaptığımız o benzersiz kavga taşları bir daha yerine konmamak üzere dağıtmıştı. Oyun bozulmuştu, kartlar yeniden dağıtılmalıydı. Ne yalan söyleyeyim, öyle de oldu. Gerçi oyunun kurallarının yeniden düzenlenmesi pek hayırlı olmadı ya, neyse.

"Artık sana olan tavrımı değiştiriyorum." demişti tartışmanın finalinde, sesi sadece kendisine çarpıp geri dönenlerin kahırlı sesiyle.

"Yüzündeki kin bize hayır getirmeyecek zaten." diye cevap vermiştim ona, biraz da kayıtsız bir ifadeyle.

İlginçtir, ilişkilerdeki en güzel anlar da hep bu dibe vurma anlarından sonra gelir. Birbirimizi yiyip bitirdiğimiz o günün ardından tatilimize devam etmiştik. Kapadokya'nın uçsuz bucaksız derinliklerinde birbirimizden başka sokulacağımız kimse yoktu çünkü. Biz olma duygusuna verdiğimiz hasarın farkında ama alışkanlıkların da getirdiği yükü en güzel zamanlarımızı yaşadık orada. Şaşırtıcı gelse de, doğum ve ölüm çok samimi iki arkadaş gibi daima yanımızdaydı. Bilmiyorum, belki de onun umurunda değildi bu. Yaşam demek olan bu zamansal kesit en fazla Kapadokya'da dürtüklemiştir beni. Çat kapı ve geri dönüşsüz. Zile basıp kaçan çocuklar gibi.

Şimdi tekrar oraya doğru giderken aklımdan bunların geçmesi de neyin nesi? Ben tam süzemesem de, kader rolünü oynuyordu sanırım. Böyledir zaten, bazen gözümüze batırarak, bazen de bir istihbarat örgütü gibi çalışır kader. Yaşadıklarımız başımıza gelince bu örgüt başarıya ulaşıyordu işte. Dünyanın en profesyonel örgütü! Üstelik kimseden oluşmuyor.

Vücudumu kaplayan zehir zemberek lekelerle yeniden bu masalsi coğrafyada yürürken kaderin parçaları birleştirmedeki rolüne gıpta ediyorum. Dilek ağacı, eski sevgili, peri bacalarının ölümcül manzarası ve dermansız

hastalığım. Her şey yerli yerine konmuş gibi beni bekliyordu. Sessizleşen, yorgun düşen ve artık beyaz bayrak sallayan beni. Selamlanmak, buyur edilmek ve kabullenmek için bekleyen zavallı kimlik.

Otobüsten Uçhisar Kalesi'nin orda inip Güvercinlik Vadisi'ne doğru umarsız ama beklentili adımlarla yürüdüm. Hiçbir şey değişmemişti bu yolda. Az değişen yerlerin paha biçilemez değerini bildiğimden ve saydığımından mutlu da oldum. Aynıydı dükkânlar, yoldaki kaldırımların rengi bile değişmemişti, yeni konmuş tek bir apartman bile yoktu. Hem her şey yerindeydi, hem de hiçbir ek yapılmamıştı. Dilek ağacının yanına vardığımda etrafımdaki her şey silindi teker teker. Bir rüya içindeymişim gibi sadece ben ve ağaç vardık. Sonra istemsizce ağacın önünde diz çöktüm, köklerine sarındım, umut dilenen konumundaydım artık. Ne için geldiğim, kim olduğum, ne zamandan geçtiğim anlamsızdı. Nerede olduğum anlamlıydı sadece. Derken sağ omzumda bir el hissettim, o kadar gerçekti ki, bütün rüya atmosferi tuzla buz oldu.

Masmavi gözleri vardı kadının. Bir kedi nasıl huzur verirse, o denli bir huzur yayıyordu çevresine. Ağzının kenarından sızan incecik gülümseme hemen ilk anda çarpıtı beni. Salaş görünümünün altında kekremsi bir özgüven saklıydı. Bana değen elindeki çeşit çeşit yüzüklere bakınca bir an falcı olduğunu da düşünmedim değil. Ama başka bir şeydi. Başkalıkla damgalanmıştı çoktan. Garip bir huzur salgılıyordu, ama verdiği huzur parça parça geliyordu.

"Bir süredir sizi izliyorum, ağaçla kurduğunuz ilişki çok tuhaf. Daha önce bir ağaca bu türden bir yakınlık gösteren başkasını görmedim. Nedenini öğrenmek istesem, kabalık etmiş olur muyum?" dedi, takdir edercesine bir ifadeyle. Şaşırmıştım. O kıyametimsi teklik anının biri tarafından izlenmesinden utanmıştım da. Utanmış da, kimselere belli etmemek için sürekli konuşma gereği duyan birinin refleksiyle doğrudan konuya daldım. Utancımı savuşturmak zorundaydım ne de olsa.

"Hayır, neden kabalık olsun, tabii ki anlatırım. Akademisyenim ve dilek ağaçlarının Anadolu kültürünün şekillenmesinde oynadığı rol üzerine bir proje hazırlıyorum. Yakınlığının birinci nedeni bu. Bu yakınlığı bir tür ayine çevirmemin gerekçesine gelince... Yıllar önce yine burada yaşadıklarımın etkisi diyebilirim ona da. Daha kişisel bir neden yani."

Kadının verdiği cevap karşısındaki ilk tepkisi kayıtsızlık oldu. Verilen cevaplardan tatmin olmayanların yaptığı gibi sağa sola doğru yürüdü, bir şeyler düşünüyor gibi yaptı. Sonra beni cesaretlendirmek istediğinden olsa gerek, soru sormayı bırakıp durduk yere kendini tanıtmaya başladı.

"Avanos'ta terzilik yapıyorum. Aslında yapmak istediklerimiz benzer şeyler. Uzun yıllardır Anadolu'da kaybolmaya yüz tutan yetmiş iki kumaş türünün örneklerini arıyorum. Kumaş kepçe, ben kazan, gezinip duruyorum anlayacağınız." Kadının tanıtımı karşısında afallamış olmalıyım ki, o

sustuktan sonra hiçbir şey söylemedim. Onu ciddiye almadığım kanısını uyandırabilme ihtimalini bile düşünmemişim şaşkınlığım yüzünden. Beni daha fazla bekleyemeyip, devam etti anlatmaya.

“Uçhisar’da otelci olan bir arkadaşım demin sizin aşırı samimi olduğunuz bu dilek ağacındaki çaputları inceleyebileceğimi söyledi. Buraya da bu yüzden geldim. Siz olayın kitabi yönüyle ilgileniyorsunuz, ben ise daha gündelik bir merakla sahibim sanırım.”

Kadındaki farklılığın o ilk andaki bilgisi vınladı kulaklarımda. Kişisel ayınımın bu Avanos’lu terzinin pençeleriyle kesilmesine mi yanayım, yoksa kadındaki ışıltılı cazibenin büyüüne kapılmama mı, bilemedim. Giderek ortaya karışık bir ruh haline bürünürken konuşmaya başladım.

“Sizi dinleyince ikimizi birleştiren bu ağaca gösterdiğim yakınlığın yersiz olmadığını fark ettim. Aslında çok da farklı bakış açıları kullanmıyoruz. Evet, ben olaya daha akademik bakmak durumundayım ama sizin gözlemlerinizle kendiminkileri birleştirmek bu akademik bakışa halel getirmez. Çok ilgimi çekti çalışmanız.”

Söylediklerim kadının hoşuna gitmiş olmalı ki, beraber yürüme teklifimi geri çevirmedi. Terzi ve akademisyen birlikte vadinin derinliklerine doğru akmaya başladık. Aktıkça güvercinlerin havada attığı taklalara denk geldik. Geldikçe giderek kendimize çekildik. Kendimizle uğraşırken bir diğerimizle uğraşmaktan da geri durmadık. Babil kulesini andıran kaleye çıkarken ilahi bir cezayla karşılaşmaktan korkuyorduk sanki. Yeryüzünün esamesinin okunmadığı yere, zirveye erişince kendimizi muzaffer komutanlar gibi düşünme komikliğine düşmekten de kurtulamadık. Bu büyülenme hareketi herkeste vardı sanırım. Zafere erişenler ise komik olmayanlar arasından çıkıyordu hep. Hangisi zaafı, hangisi güçlü peki?

Kaleden Hasan Dağı’nın buzul kaplı doruğu bile görünüyordu. Heybetle eşitlenen cismimiz ağırlaşarak bir yüke dönüşüyordu. Eşitliğin bu anlamını ilk defa hissediyordum, ne tuhaf! Gücün, görkem ve şatafatın eşitliği yabancı geliyordu işte. Kadınlıkla kendim arasındaki gizli bağ çoğu kişinin gıpta edeceği bir başka eşitliğe yaklaşıyordu bizi. Dağın verdiği yücelim duygusundan çok farklı bir anlayışa. Evreni izliyorduk ayaklarımızın altından kayıp giderken dünya.

Birdenbire, “Kumaşların diliyle ağaçların dilinin ortak olduğunu düşünüyorum çoğu zaman.” dedi kadın.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım bir bakış fırlattım benek benek gözlerine. Anlamadığımı anlar gibi devam etti.

“Hem ağaçlar, hem de kumaşlar başkalarına can verirler. Ağaç sadece doğal hayatın sürmesine yardımcı olmaz, insanların ümitlerinin yeşermesine de zemin olur. Bir kumaş da öyledir, son halini aldığı anda çoğu kişi için bir

simgeye dönüşür. İnsanlar çeşit çeşit kumaşa sarınarak bedenlerine dair bir düşünceyle donanırlar. Kumaşın giysiye dönüşme süreci insanlığın estetik gelişmesiyle at başı gitmiştir.”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım nerdeyse. Karşımda sadece bir terzi durmuyordu, derinlikli konuşmalar yapan, belli ki bu konularda sayfalarca mürekkep yalamış filozof-terzi karışımı biri duruyordu. Uçhisar’dan önümde akıp giden kesintisiz boşluğa bakarken aklımda ne araştırmama ilişkin bir merak, ne de derimde yayılmaya devam eden lekelerle dair bir acı kalmıştı. Umurumda değildi hiçbirisi. Kadın beni daha farklı bir bölgeye taşımıştı bile. Fikir zarafetinin, emeğin ve doğallığın alanına. Kitabilik önemiydi hiç kuşkusuz ama yaşamın zaferine direnmesi genellikle mümkün olmuyordu. Bu kez konuşma sırası bendeydi.

“Modern hayat her şeye rağmen insanların mucizelere inanma isteğini yok edemiyor. Açıklanamayan, giz kalan, anlam verilemeyen durumlarda hâlâ çoğu toplum dünyevi olmayan inançlara başvuruyor. Dilek ağaçları bin yıl önce hangi işlevi görüyorsa, bugün de aynı işleve sahip.”

Kadın bıraktığım yerden sözü devraldı. Sohbet dallanıp budaklanıyordu.

“Seri üretim kumaşların çeşitliliğine büyük zararlar verdi. Tektiplleşme hem malzemenin niteliğine darbe vurdu, hem de kıymetli bazı kumaşların kaybolmasına. Yani diyeceğim, teknoloji daha çok bizim aleyhimize geliştirdi.”

“Evet, az bilinen kumaş türleri kaybolarak birkaç meraklıının çabasına kaldı sanırım. Geriye kalanlara ise seri üretimden çıkan fabrikasyon ürünler düşüyor maalesef. Anadolu’daki dilek ağaçlarının bir grup insan için turistik bir dekora dönüşmesine benziyor bu. Ağacın verdiği sağaltımdan öte, görünüşü önem kazanıyor artık. İmaj her şeyi ele geçiriyor.”

Kadın bana hak verdiğini belli etmek için gözbebeklerini seğirtti. Kaleden yeryüzüne doğru alçalırken kafam dinginlikle dolmuştu. Güvercinlerin havada tespih taneleri gibi dizildiği bir anda ruhumun gizli kalmış kapaklarının açıldığını hissediyordum nedense. Ruhum şişiyor, şişiyor, daha sonra benzersiz bir çabuklukla kıvamını yakalıyordu. Bazen bir deliyi andıran terzinin gölgesine basa basa her şeyin aynı hızda olduğu noktaya ulaştım. Mağara evlerin verdiği kadim duyguyla kasabayı boydan boya kat ederek yürüyüşümüzü bitirdik.

Ondan ayrılırken, “Sizi bir daha görüp görmeyeceğimi bilmiyorum ama bazı insanlar tek görüşmeyle maksatlarını hasıl ederler.” dedim.

“Öyle demeyin, insanlar birbirlerinde yaşamayı sürdürürler.” diye cevap verdi kadın deminki bilgeliğine yeni bir bilgelik katarak. Elime heybesinden çıkardığı bir kumaş parçasını tutuşturmayı ihmal etmedi.

Kadının yarattığı nefli doyunluk o kadar ağırlaştırmıştı ki yürümekte zorlanıyordum. Paytak paytak yürüdüğümü sokaktaki kırık dökük boy aynasından anladım. Bir çaresizliğe hapsolmuştum onun yüzünden. Kasabanın

hemen kıyısındaki duraktan dolmuşa atlayarak Göreme'ye geçtim. O gün öğrendiklerim, yaşadıklarım ve yaşayamadıklarım yetmişti bana. Hüngür hüngür ağlamak istiyordum, evet. Bazı olaylara gecikmişliğimi, bazı şeyler karşısında verdiğim yanlış kararları, yalansız dolansız bir ömür geçirme isteğimi düşünüyordum dolmuştayken. Tekerleklerin bu büyüğü ülkenin asfaltına bıraktığı siyah izler bedenimdeki izlerle birleşiyordu sanki.

Proje bahaneydi aslında. Proje ne demek ki zaten! Ne soğuk bir kelime! Kendimden, hastalığımın, beni şimdiki ben yapan şehrimden, ilişkilerimden kaçuyordum. Çok yazık! Kafamı dağıtmak isterken daha da boka batışım, dünyadan çıkıp gitmeyi dilerken paldır küldür başka bir dünyaya girişim, rüzgârdan sıyrılırken volkanimsı ateşi tutuşum. Semender olsam ne fayda! Ellerim yorgun, yüreğim yangın yeri, belleğim aksak. Kadının kendi gidişi benim gidişimin de sona ermesi demektir. Emre itaatsizlik etmeyecektim artık. Dur dendi mi durulacak, kal dendi mi kalınacak, ses çıkarma dendi mi çıkarılmayacak.

Otel odasına girdiğimde anlıyordum şimdi sorun

geldiğini. Son büyük bir gürültüyle gelecek değil ya. Sakin, kendinden emin ama kararlı bir son da yakışır kimi insanlara. Yün yatağa fırlattım kendimi hemen. Köprüden denize atlar gibi ani bir hareketle yaptım bunu. Bakışım tavandaki avizeye birikmişken bir kara lokomotif gibi geçti ömrüm gözümün önünden. Gürültüyle, dumanlı ve parçalayarak. Komodinde duran cep telefonundan gelen çağrılara uymadım, düşmedim tuzağa. Lekelerim, geçmişim ve terzinin loş görüntüsü ele geçirdi her şeyimi. Sadece suskuya ayarlı bir saat gibi işlevsizdim artık. Görevsizlikten iskartaya çıkmak üzereydim. Hükmün okunduğu anda hakkımdaki dosya da kapanacaktı.

Derken telefon sesi tizleşti giderek, avizeden gelen ışık sönükleşmeye yüz tuttu, yatağın rahatlığı batmaya, vücudum hafiflemeye, burnumun kanatları düşmeye başladı. Ben kendim olmaktan çıktım. Görüntüler, sesler, tatlar hepsi yok oldu. Şimdi dilek ağacındaki bir çaput kadardı değerim. Ama tersten. Umut dilenen değil, kargışlanan. Kadının verdiği atlastan kumaşa örtünmek istiyordum.

Hakan Sözan

Sinema üzerine

Merhaba arkadaşlar. Sevgili editörlerimiz yakın zamanda bir okul dergisi çıkacağını ve bendeki edebi ışığı gördükleri için bir yazı yazmamı rica ettiler. Ben de onları kırmayıp bir şeyler yazmaya karar verdim. Önce fizikle ilgili bir makale veya ilginç bilgiler üzerine yazmayı düşündüm. Ancak sonra bu yazının siz sevgili öğrenciler için belki biraz sıkıcı olabileceğini düşünüp en iyisi yıllardır amatör olarak ilgilendiğim sinema üzerine bir şeyler karalamaya karar verdim. Aslında birçok konu aklıma geldi.

Gösterime girecek filmlerin tanıtımı, Türk sinemasının gelişimi, bazı Türk yönetmenlerin incelenmesi, sessiz film dönemi ve takdir edersiniz ki daha birçok konu. En sonunda kitaptan uyarlanan bazı filmler hakkında kendimce bilgi vermeye karar kıldım. Tabii bu filmlerin sayısı oldukça fazla; Piyanist, 12 Yıllık Esaret, Yüzüklerin Efendisi, Ejderha Dövmeli Kız, Kayıp Kız, Da Vincinin Şifresi, Son Umut, Mutluluk, Tanrı Kent bu filmlerden ilk aklıma gelenler. Ancak bana ayrılan mütevazı kısımda şimdilik sadece üç tane filmi sizler için tanıtmaya çalışacağım.

DÖVÜŞ KULÜBÜ/FIGHT CLUB (1999) İMDB PUANI:8.9

Jack (Edward Norton) uykusuzluktan şikâyetçi, bir otomobil sigorta şirketinde çalışan birisidir. Doktor ona yardımcı olabilecek bir destek grubunu ziyaret etmesini önerir. Burada Marla (Helena Carter) adlı bir kadınla tanışır. Marla'nın daha sonra kendisi gibi birçok destek grubuna katıldığını fark eder. Bir iş gezisinden sonra evine döndüğünde bir patlama nedeniyle evinin tahrip olduğunu görür ve yolculuk esnasında tanıştığı sabun satıcısı Tyler Durden'ı (Brad Pitt) arayarak onunla buluşur. Ve bundan sonra olaylar gelişmeye başlar. Chuck Palahniuk tarafından yazılan romandan uyarlanan film sistem eleştirisi, unutulmaz müzikleri ve sürpriz sonu ile seyircilerden tam geçer not almış ve efsane filmler arasına girmiştir. Yeraltı edebiyatının efsanelerinden sayılan Chuck Palahniuk, ilk romanı olan Fight Club 1996 yılında yayınlanmış, tüketim toplumuna, hırs, üstünlük, bencillik duygularına ve iş dünyasına göndermeler ile kaos ortamına ve sisteme karşı bir başkaldırı

olarak gösterilmiştir.

ZİNDAN ADASI/ SHUTTER ISLAND(2010) İMDB PUANI:8.1

1950'lerde geçen ve dönem atmosferini çok iyi yansıtan filmde adli polis Teddy (Leonardo Di Caprio) ve yeni ortağı Chuck (Mark Ruffalo) çok sayıda cinayet işlemiş zeki bir kadın katilinin, kaçmasının imkânsız olduğu Aschecliffe Hastanesi'ndeki son derece güvenli bir odadan kayboluşunu araştırmak için Zindan Adası'na çağırılırlar. Kaçmanın mümkün olmadığı bu adada tehlikeli, psikopat hastalar bulunmaktadır. Bu korkunç ortamda bir süre sonra hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı ortaya çıkar. Film karanlık atmosferi, konuyu yavaş yavaş işleyerek sona doğru gitmesi ve finalde sürprizleri ile seyirciyi ters köşeye yatıran psikolojik gerilim türünün en iyi örneklerinden birisidir. Ayrıca şunu da belirtmekte fayda olduğunu düşünüyorum: Filmin yönetmeni usta yönetmen Martin Scorsese'dir. Filmin kitabı 2003 yılında Dennis Lehane tarafından yazılmıştır. Dennis Lehane daha birçok kitabı (Mistik İrmak, Kızımı

Kurtarın) filme uyarlanmış usta bir yazardır. Kitabı okurken de sanki film izliyormuş gibi bir an olsun elinizden bırakmak istemiyorsunuz.

GÖLGESİZLER (2009) İMDB PUANI:7.6

İstanbul'daki sıkıcı hayatından sıkılan berber uzaklarda Gölgesizler isimli bir köye yerleşir. Köyün eski berberi Cıngıl Nuri yıllar önce ortadan kaybolmuştur. Yeni Berber onun dükkânını kiralar ve işletmeye başlar. Zamanla köyün nüfusunun azalmaya başladığını fark eder berber. Muhtar bu duruma son vermek için köyün bağlı olduğu ilçeye şikâyetle bulunmaya gider. Ancak gittiği yerden geri dönemez. Hasan Ali Toptaş'ın ilk olarak 1993 yılında yayınlanan ve Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandıran romanı Gölgesizler okurlarına çok farklı ve gizemli bir hikâyeyi sunuyor. İki farklı zamanda ve mekânda geçen hikâye bir taraftan okurların kafasını karıştırıp merak uyandırırken diğer taraftan yaşanan olaylar ile gerilim sunuyor. Romanın akıcı dili de okumasını kolaylaştırıyor.

Hasan Turgut

KANLA KİRLENMİŞ EVRAK

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Aşklarım, inançlarım işgal altındadır
tabutumun üstünde zar atıyorlar
cebimdeki adreslerden umut kalmamıştır
toprağa sokulduğum zaman çapa vuran adamlar
denize yaklaşınca kumlar ve çakıl taşları
geçmiş günlerimi aşağılamaktadır.
Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Ve rüzgâr buruşturuyor polis raporlarını
kadınlar fazlasıyla günaha giriyorlar
bazı solgun gömleklerin çözükle düğmelerinden
çelik tırpan gibi silkiniyor çocuklar
denizin satırları arasında.
Gece arsızca kükrüyor paslı beyninde şehrin
küfre yaklaştıkça inancım artıyor.
Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında
öyle yoruldum ki yoruldum dünyayı tanımaktan
saçlarım çok yoruldu gençlik uykularımda
acılar çekebilecek yaşa geldiğim zaman
acıyla uğraşacak yerlerimi yok ettim.
Ve şimdi birçok sayfasını atlayarak bitirdiğim kitabın
başından başlayabilirim.
(1972)
İsmet Özel

“Kanla Kirlenmiş Evrak” Üzerine

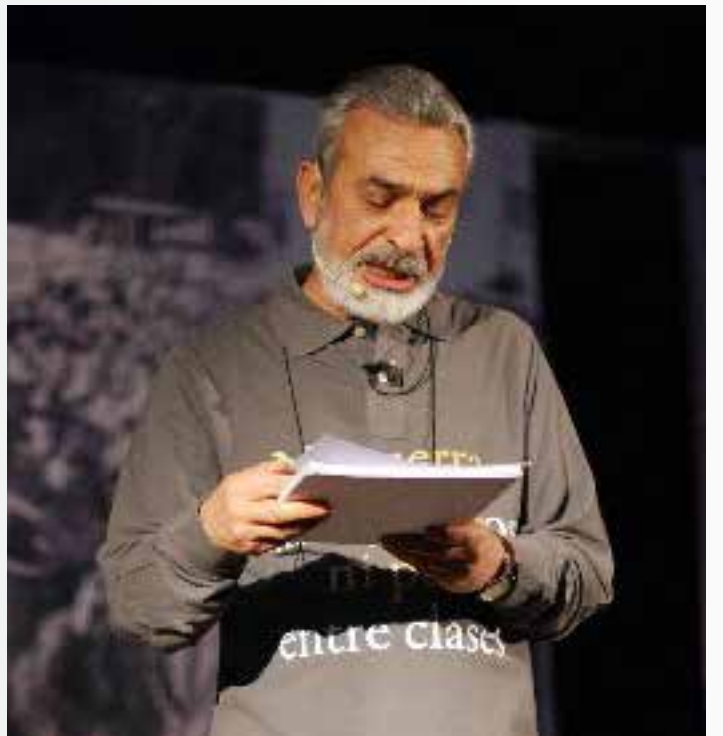
İsmet Özel şiiri modern öznenin belirşi bakımından bereketli işaretlere sahiptir. Yapıp etmelerinin hesabını yapan, kendi üzerine kapanan ama açılan da, gemi azıya alırken durmasını da bilen, sorgulayan ve soruşturan bir modernist bakıştır onun şiirlerindeki yaygın eğilim. Bununla birlikte, onu muadillerinden ayıran en önemli özelliği bu bakışı toplumsal bir alana taşıyabilmedeki isteğidir. İkinci Yeni şiirinin genel karakteristiği olan bu tavrın Özel’de daha toplumsal bir bağlama taşınarak kültürel tasarımlara yol açtığı iddia edilebilir. Şu cümleler ona ait: “Şairin yaptığı bir yandan kendi macerasının bütün sınırlarına yüklenip oradan bütün insanların öz macerasını tahrik edecek güçte işaretler çekip çıkarmak, bir yandan da kavrama gücünün sınırlarından insanlara bazı işaretler getirmektir.” Türk şiirinin ilerlemeler ve tökezlemeler üzerine kurulan seyri içinde Özel, bireysel ve toplumsal idealleri şiirsel ben’inde toplayabilmiş nadir şairlerdendir; bu özelliğiyle modernist söylemle halkçı söylemi bir ara noktada bütünleştirerek kavşak işlevi görmüştür. Özel’in kişisel kaygılarını toplumunkiyle örtüştürdüğü şiirlerden biri de “Kanla Kirlenmiş Evrak” isimli şiirdir: Şu dizeler ilk bölümden: “karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında / aşklarım, inançlarım işgal altındadır / tabutumun üstünde zar atıyorlar / cebimdeki adreslerden umut kalmamıştır / toprağa sokulduğum zaman çapa vuran adamlar / denize yaklaşınca kumlar ve çakıl taşları / geçmiş günlerimi aşağılamaktadır.”

Bireyi bağlı bulunduğu sosyal yapılarla ilişkisinde zayıf düşüren bir durumdan söz edilmektedir burada. Ne aşkları, ne de inançları yeterli olmaktadır hayatında. Şairin çevresindekiler bu ilişkiyi daha da zayıflatırlar; kime yaklaşırsa yaklaşılsın anlatıcının sıkışmışlığı ve yetersizliği büyüyecektir. Şair karanlık sözler yazarken aktif bir konumdadır; ancak hayatı üzerine zar atılan bir kişi konumuna düşmesi zor olmaz. Bu edilgenlik günleri çapa vuran adamlarca aşağılanmaktadır. Şairin geçmiş günleri soluk bir fotoğrafı andırır. Bu bölüm bir tür tanı koyma işlevi görmüş gibidir; şair silkelenip geriye baktığında bir enkaz görüyordur sanki. Bir durum tespitine gidilmesi, hasarın onarımı için de yaşanan sıkıntının tanımlanması gerekmiştir.

Giderek bireysel yaşantının başka dışsal faktörler eliyle zedelenmesi sürecine girer şiir. Şu dizeler ikinci bölümden: “karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında. / ve rüzgâr buruşturuyor polis raporlarını / kadınlar fazlasıyla günaha giriyorlar / bazı solgun gömleklerin çözükle düğmelerinden / çelik tırpan gibi silkeleniyor çocuklar / denizin satırları arasında. / gece arsızca kükrüyor paslı beyninde şehrin / küfre yaklaştıkça inancım artıyor.” İlk bölümün vurucu cümlesiyle açılan bu bölümde şairin yaşantısını kaosa sürükleyen diğer unsurlardan bahsedilmeye başlanır. Polis raporları şairin adli ya da politik bir suça karıştığı izlenimini edindirir. Günaha giren kadınlar bir önceki dizedeki suç izleğini cinsel bağlamda sürdürmekle kalmıyor; şairin hayatını kötüleştiren, onu içinde yaşadığı şehirde huzursuz yapan bir dış faktör olarak da etkin bir rol oynuyor. Bununla birlikte, suç izleğinin hemen peşinden silkelenen çocuklardan söz edilmesi çarpıcıdır; bu çarpıcılık şiirin başka bir yola gireceğinin ve şairin başından beri giriştiği hesaplaşmadan kârlı çıkacağına işaretlerini de verir. Çelik tırpan gibi silkelenen çocuklar ilk bölümdeki çapa vuran adamların minyatürüdür. Şiirde negatif unsurların karşısında bir direnç noktası şeklinde kurgulanmıştır bu iki grup. Şiirde verildikleri şekliyle Marksist ideolojiye ait imgeler gibi görünürler. Silkelenen çocukların denizin satırları arasından çıkıp gelmeleri de ilk bölümde kısmen kapalı bırakılmış kum ve çakıl taşlarının da çocuklarla ilintili olabileceğini gösterir. Çirkinlikle lekelenmiş paslı şehirde şairin girdiği yol çileli bir yoldur; ancak bu yolculuk onun imanını güçlendirme işlevi de görür. Kötü emsaller iynin iyiliğinin bilenmesine yaramıştır.

Son bölüm artık yeniden diriliş motifiyle karşımıza gelir. Şu dizeler oradan: “karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında / öyle yoruldu ki dünyayı tanımaktan / saçlarım çok yoruldu gençlik uykularımda / acılar çekebilecek yaşa geldiğim zaman / acıyla uğraşacak yerlerimi yok ettim. / ve şimdi birçok sayfasını atlayarak bitirdiğim kitabın / başından başlayabilirim.” İlk cümlelerin vuruculuğu burada da işe koşur. Şairin gençliğinde deneyimledikleri

hiçbir olumlu sonuç yaratmamış; tam tersine müthiş bir yorgunluğun kaynağı olmuştur ama bundan çıkışı da bulabilmiştir şair. Tam da bu deneyimlerin acısını bir köşede çekerek unutulmuş sürüklenirken dirilir adeta. Cemal Süreya “İmgenin Kökleri” isimli yazısında şöyle der: Şairin şiirinde geliştirdiği özün, okurda bir ruh hali yaratabilmesi için, bu özün duyulabilir nitelikte olması şarttır. (...) Eliot buna nesnel karşılık diyor. Şair, tek insandaki dünyayı okura ulaştırmak için olay dizileriyle, öykülerle, konularla kendi açısının nesnel karşılığını yaratmak zorundadır.” Özel’in kanlı evrağı kişisel hayatından derledikleriyle sıfırdan tekrar yazılıyor. Buradaki kilit nokta artık bireyselliğin kolektif bir yapıyla bütünleştiği bilgisidir. Şair baştan okumaya başladığı kitabı geçmişin karanlığını def edecek bir inanç bulmak için eline alır. Tekrar kendisini yapma aşamasına geçmiştir şimdi. Modernist bakış da burada devreye girecektir zaten. Öznenin bütün yılgınlık ve tükeniş boyutlarını aşip yeniden varoluşunu keşfettiği zamanda. Zorluktan zorluk çıkardığı dönemdedir şair. Şiir maddi bir varoluş hattı örmekten çıkarak “ruhsal bir muharebe alanı”na kayar. Eski inançların, aşkların, cepteki adreslerin yırtılıp atıldığı, buruşturulduğu bir konuma gelir şair. Yorgunluğun ardından yokluk gelmiştir ama yokluğun da ötesine geçilebilmiştir. Şimdi ihmal edilen, üzeri örtülen, bastırılan sayfalara tekrar dönecektir. Ömrün sıfır noktasına değil belki ama eve ve şarkıya mutlaka dönecektir. O ev Heidegger’ci anlamda şairin varlık alanı olarak kurgulanmıştır. Bu alanın imge deposu ise Özel’in Marksizmden Müslümanlığa geçişi sırasında edindiği tecrübelerden derlenecektir. Lirik ben, dünyasının parçalandığı bilgisinin ışığında özneliğini toplumsalla harmanlayacak ve inşa sürecine girecektir yeniden.

Chinwendu AKANO

Education, Culture and Food

The tern education system generally refers to public and private schooling in Nigeria. With the introduction of the 6-3-3-4 system of education in Nigeria, the recipients would spend 6 years in Primary school, 3 years in junior secondary school, 3 years in senior secondary school and 4 years in the university. A child starts early by attending kindergarten from the age of 3 years. After spending 6 years in Primary school, a child graduates from primary school with a first school leaving certificate. The universal basic education commission makes it compulsory for every child to compulsorily undergo the six years in Primary school and 3 years in junior secondary school free of charge. Transition from one class to another is automatic but determined through continuous assessment and exams at the end of each term which spans for 3 months. After this, a student

spends another 3 years in the senior secondary school at the end of which an exam is written known as WEST AFRICAN SCHOOL CERTIFICATE (WASC). A student is also expected to write JOINT ADDMISSION AND MATRICULATION EXAM (JAMB) These two exams when passed, leads the student to a tertiary institution of the persons choice. A student spends 4, 5 or 6 years in the university depending on the students course of study. Once a student graduates, from the university, the student must undergo a compulsory one year service to the father land known as NATIONAL YOUTH SERVICE CORP (NYSC) After this, one is now eligible to work in any organization.

While in Turkey, to best of my knowledge, the educational system is totally different from that of Nigeria and it goes this way. Pre School Education: This is optional for Children under the ages of 3-5. There is 4-4-4 Education System which are.

Primary, Secondary and High School Education. Compulsory and free basic education for eight years (4 years elementary + 4 years secondary), 6-14 years of age.

Secondary Education: 4 years of High School (Lise), or Vocational High School education, 15-17/18 years of age. Each year, there's 2 weeks snow holiday and 3 months holiday at the end of each section.

Nigerian Culture:

Culture: this is the total way of life people which includes their language, dressing, occupation. The Nigerian culture is shaped by the Nigerian ethnic group. The three largest ethnic group in Nigeria are the Igbo's in the south

east,Yoruba's of the south west and Hausa's of the north.These ethnic groups dress differently,eg, the Yoruba's are known for wearing iru and buba,the IBO's,ishi agu,the Hausa's,babariga.They also have different types of food eg: Tuwo shinkafi for the Hausa,Amala for the Yoruba's and Ofe onugbu for the Igbo's.

Turkish Culture and social life. I can't say anything about this because I'm still observing. But i can say little about their food especially the ones I have seen and tested. Eg, Dolma, doner, borek, pilav, simit, Adana kebab and so on.

Eğitim,

Kültür ve Yemek

Eğitim kavramı Nijerya'da genellikle devlet ve özel okulları belirtmek için kullanılıyor. 6-3-3-4 olarak öngörülen eğitim sisteminde öğrenciler ilkokulda 6 yıl, ortaokulda 3 yıl, lisede yine 3 yıl, üniversitede ise 4 yıl eğitim alıyor. Çocuklar 3 yaşından itibaren anaokuluna başlar. İlkokulda 6 yıl geçirdikten sonra, öğrenciler ilkokul diplomasıyla mezun olurlar. Evrensel temel eğitim kurumları her çocuk için 6 yıllık ilkokul eğitimi ve 3 yıllık lise eğitimi ücretsiz ve zorunlu kılar. Bir sınıftan diğerine geçiş doğrudandır ama her dönemin sonunda üç ayda bir yapılan sınavlar vardır. Bundan sonra, öğrenciler lisedeki 3 yıllık eğitimin sonunda Batı Afrika Eğitim Sertifikası adı verilen bir belge alır.

Öğrenciler girdikleri bölüme göre üniversitede 4, 5 veya 6 yıl geçirirler. Öğrenciler üniversiteden mezun olunca, baba toprağı olarak bilinen Ulusal Gençlik Hizmeti Topluluğı'na 1 yıl zorunlu olarak gitmek zorundadır ve ardından herhangi bir organizasyonda hak sahibi olarak çalışabilir.

Türkiye'nin eğitim sisteminin Nijerya'dan tamamen farklı olduğunu görüyorum. Okul öncesi eğitim: 3-5 yaş arası çocuklar için bir seçenektir.

4+4+4 eğitim sisteminde ilkokul, ortaokul ve lise eğitimi zorunlu ve ücretsiz temel eğitim 8 yıldır.(4 yıl başlangıç, 4 yıl ortaokul.) 6-14

Orta Okul: 4 yıllık lise eğitimi veya meslek lisesi 15-17/18 yaş. Her yıl 2 hafta kar tatili ve 3 ay yaz tatili var.

Nijerya Kültürü:

Kültür; insanların mesleklerini, giyimlerini, dillerini de içeren en bütünlüklü kavramdır. Nijerya kültürü Nijerya etnik grupları tarafından biçimlenmiştir. Nijerya'da üç büyük etnik grup vardır. Bunlardan biri Güneydoğu'da yaşayan Igbo halkıdır. Bir diğeri güneybatıda yaşayan Yoruba halkı ve diğeri kuzeyde yaşayan Hausa halkıdır. Bu etnik gruplar farklı şekillerde giyinirler; örneğin Yoruba halkı İru, İbo, İshi ve Buba adı verilen giysiler giyerler; Housa halkı ise Babariga ve agu giyerler. Bunlar ayrıca değişik yemek alışkanlıklarına sahiptir; Örneğin Hauso'lar Tuwo Shinkafi yerler, Yoruba'lar Amala, Igbo'lar ise Ofe onugbu adı verilen bir yemek yerler.

Türk kültürü ve sosyal hayatı hakkında şu anda pek bir şey söyleyemiyorum; çünkü hâlâ gözlemliyorum. Ama tattığım ve gördüğüm kadarıyla bilgi sahibi olduklarımı söyleyebilirim. Örneğin; Dolma, Döner, Börek, Pilav, Simit, Adana kebab ve diğerleri.

Havvane ŞAMA

“Söz atılmazsa zehirdir”

Cemal Süreya

Gün içinde birçok öğrenciyle görüşme yapıyorum. Oda çevresinde çok zaman geçiren veya kendisi anlatmaya geldiği için odayı çok kullananlardan ortak bir soru alıyorum. “O kadar dinliyorsunuz, siz hiç anlatmıyor musunuz?” Evet anlatıyorum. Anlatırım, anlatmasam çıldırırım. Ama gidip dinlediklerimi değil tabii ki. Kendimi anlatırım, kendi derdimi. Yapılan araştırmalar en çok terapi hizmeti alanların yine saha çalışanları olduğunu gösteriyor. Yani kendi söküğünü dikemeyenlere, kendi derdini dinleyemeyenler olarak eşlik ediyoruz. Hatta somut haliyle başı çekiyoruz. Burada buna değinme ihtiyacım da anlatmak üzerine konuşma isteğimden geldi sanırım. Anlatmak TDK’da “bir şeyin anlaşılmasını sağlamak, açıklamak” şeklinde karşılık buluyor. Anlatılanın anlaşılmasını umduğu için açıklamak. Anlatma isteğinin kaynağı tanımında gizli: anlaşılma isteği. Gün içinde yaptığım görüşmelerden de edindiğim tecrübe bana bunu gösteriyor. Çoğu insan sadece anlatmaya, anlaşıldığını duymaya geliyor o odaya. Ben bunu yaşıyorum, ben bunu bu sebeple yaşıyorum, ben bunu yaşarken bunu hissediyorum. Birçoğunda sadece ben bunu yaşıyorum adımıyla gelen kişi ne sebeple yaşadığını ve yaşarken ne hissettiğini zaten anlatırken kendisi buluyor. Anlaşılma hissini verdiği hafiflemeyi görmeyi isterim o anda. Kendime söylediğim ve bir sonraki öğrenciyi dinlemek için bulduğum motivasyon da buradan geliyor işte. Evet birini daha anladın devam.

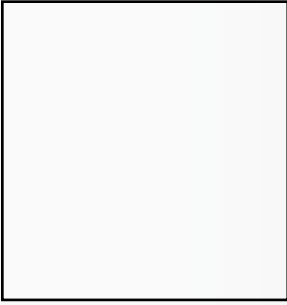
Aile yaşantılarına baktığımız zaman anneler bazen çalışan bazen evin işine gücüne boğulan, çoğu zaman da hem çalışan hem de evin işine gücüne boğulan konumda oluyor. Hal böyleyken anlatma, anlaşılma isteğini çok yaşıyorlar. Babalar geçim derdini öylesine yüklenmiş ki anlaşılma ihtiyacı yine gözlerinden etrafa saçılıyor. Evin içindeki herkesin bu kadar anlaşılma ihtiyacı varken kimse kimseyi dinlemiyor, dinleyemiyor. İşte bu noktada öğrencinin, elbette ki arkadaşından sonra, en çok anlaşıldığı yer olan psikolojik danışma ve rehberlik servisi devreye giriyor. Anlatın, anlatamazsanız yazın ama derdinizi kendinize yük edinmeyin. Anlaşılmanın verdiği hafiflemeyi keşfedin. Cemal Süreya’ya kulak verin. “Söz atılmazsa zehirdir” Kendinizi zehirlenmeyin.

Dönemeç

Havvane ŞAMA

2016-2017 Eğitim-Öğretim yılıyla beraber meslek liselerine tanınan üniversiteye sınavsız geçiş hakkı kaldırıldı. Bununla birlikte, sınava çalışmadan girip, belki hiç sınava girmeyip sınavsız geçiş hakkını kullanarak üniversite tercihi yapacak olan öğrenciler az zamanda çok iş yapmaya çalıştılar. Birçoğu da bu kadar sürede konuları yetiştirememesi telaşıyla en başından pes ettiler, geleceklerini ertelediler. Son sınıf öğrencilerimizin yaşadığı bu deneyimler alt dönemlerden gelen, özellikle şu an 11. sınıf olanlar için bir kılavuz olmalıdır. Meslek lisesi öğrencileri, YGS konusunda, diğer lise türü öğrencilerinden birkaç adım geridedir. Bu yüzdendir ki özellikle şu an bulunduğu meslek grubundan farklı bir mesleğe yönelecek öğrenciler ders çalışmaya erken başlamalıdır. YGS'nin 12. sınıfa denk gelmesi sebebiyle ders yılı başladığında çalışmaya başlayacak öğrenciler önlerinde daha bir yıl olduğunu düşünerek bir yanılgıya düşmektedirler. Oysa ki şu an 11. sınıf olanların bile önünde bir yıl bulunmamaktadır. Zaten 12. sınıfa gelen öğrencilerin staj gibi bir bahaneleri varken 11'den 12'ye geçilen yaz iyi değerlendirilmeli, boş geçirilmemelidir. Hangi alandan hazırlanılacak olunursa olunsun Türkçeyle çalışmaya başlanmalı; kelimedede anlam, cümlede anlam ve paragrafta anlam konularına sırasıyla her gün çalışma programında mutlaka yer verilmelidir. Diğer derslere de hangi alandan hazırlanacağına karar veren öğrenci konuları çıkararak en çok eksik olduğu dersleri öne çekerek kendi programını oluşturmalıdır. Şu an YGS grubu öğrencileri için bu süreç hayatlarına yön verecek, yol seçtirecek bir süreçtir. Bu sebeple ara elaman olarak kalmak istemeyen her öğrencinin bir üniversite hayali olmalı ve bu yolda emek harcamalıdır. Bu bir yolculuk ve bu yola en çok terini katanların sonucu yüzlerini güldürecektir.

Rabia Şentürk

BOĞAZIÇI GEÇİLMEZ

Bu yazı Kağıthane ilçesinde düzenlenen “15 Temmuz “ konulu kompozisyon yarışmasında 3. olmuştur

Asya ve Avrupa’yı; birbirine âşık bu iki kıtayı birbirine bağlayanım. Çağlar boyunca birçok millet şahit oldu aşkıma, birbirimize duyduğumuz o amansız özleme. Ama olamadı kimse derdimize çare. Sonra bir gün bir duyum geldi kulağımıza; artık hasret bitecek kavuşacaksınız birbirinize. Çok mutlu oldu bu iki sevgili ama daha sonra boğazlarına takıldı bu sevinçleri: “Boğaza köprü olmaz yıkılır.” dedi içlerinden biri. Zaten insanlar hep öyle değil midir? Hep inançsızdılar. Hep önyargılıdılar. Yok, bitmiyordu bu hasret, boğazın sularına akıtyorlardı gözyaşlarını ılık ılık. Artık kimsenin gönlü el vermez olmuştu bu iki âşığın ayrı kalmalarına; başlayacaklardı artık onları birbirine kavuşturacak o aşk köprüsünü yapmaya. Ortaköy ve Beylerbeyi’ne konurdular ayaklarımı. Artık eskisinden de güzel olmuştu Ortaköy ve Beylerbeyi, bu aşka yakından şahitlik etmek isteyenler büyük büyüğü yalılar

yaptırdı bu semtlere. Tam Cumhuriyet’in 50. yıldönümünde açılış yapıldı. Açılış öyle güzeldi ki öyle muhteşem görünüyordum ki, bu iki âşığı birbirine kavuşturmak gibi bu kutsal görevle görevlendirilmiş olmak çok gurur verici idi. Tüm dünya artık bu aşkı ve beni konuşuyordu. Bütün dünya ülkelerinin gözü bu efsane coğrafyayı ve doğayla tam anlamıyla uyum sağlayan boğazın incisi olan bendeydi.

O gün yine masmavi deniz, pırl pırl parlayan bir güneş selamlıyordu İstanbul’u, yine arabalara yoldaş oluyordum. Herkes kendi telaşı içinde kaybolup geçerken üzerimden, benim içimdeki sıkıntı geçmiyordu. Bugün bir başkaydım ben, her zamanki boğaz köprüsü değildim. Saat 22’ye geliyordu. Bu sefer beni ziyarete çok farklı bir araç geldi. Anlayamadım önce; Truva atını anımsatan bu aracın gelişi ile deniz sustu, martılar sustu, kara bulutlar çöktü İstanbul’a. Ben ise tedirgin olmaya başladım. Sonra tek tek inmeye başladı Truva atını anımsatan araçtan sanki vücutları kendilerinden bağımsız bir şekilde ilerleyen ruhlarını satmış ilginç giyimli insanlar. Anlayamadığım bir biçimde ziyaretçilerimin geçişini engellediler önce. Ama onların geçip gitmesi gerekiyordu. Hepsinin işi vardı. Çocukları, eşleri. Bir kere anneleri merak ederdi yavrularını, yalvarırım bırakın beni de yıllardır hizmet ettiğim vatandaşlarımı bu gece yarı yolda bırakmayayım. Yok, çok dil döktüm vazgeçmediler. Tam o sırada ehabil kuşlarını gördüm ama bunlar Kâbe’yi koca fillerle yıkmaya çalışan hainleri engelleyen kuşlar değil miydi? Ama bu sefer gagalarında taşlar değil, kanatlarında ay yıldızlı bayrakları vardı. Onlar kimler miydi; annesinin “git oğlum vatanına sahip çık, vatanına göz dikenlerin karşısına dikil” diye yolladığı Gökhan’dı. Gökhan benim işgal edildiğimi duyunca vatanına bayrağına milletine sahip çıkmak için ucunda

ölümün olabileceğini bilerek gözünü karartıp katılmıştı ehabil sürüsüne. Aynı şekilde beni o hainlere teslim etmemek için gelmişti Sabri Gündüz, Mehmet Yaman, Ahmet Kahraman, Erol Olçak ve oğlu onlar kalpleri vatan aşkı, göğüsleri imanla dolu olan Türk milleti. Onların gelişi ile vatan hainleri çıldırmıştı. Böyle bir kalabalık beklemiyorlardı. Hemen komut verdi içlerinden biri: “Yaklaşan olursa ayaklarına sıkın”. O an bir şey işitti kulaklarım; hainlerin arasında olan bir kişi “ama nasıl olur ben nasıl ateş ederim halka” diye söyleniyordu. Ama emri veren kişi ağzından köpükler döken kuduz bir köpek gibi bağırma devam ediyordu. Dediğimi yapın deyip duruyordu. Sanki içlerinde bu olaya anlam verememiş olanları hipnotize etmeye çalışıyordu. Sahi neydi bu insanların amacı, neye, kime, nasıl bir faydası vardı bu yaptıklarının, kendi ülkelerine bunları niye yaparlardı? Hiç mi gururlarına dokunmazdı hain etiketi yemek? Sonra kulaklarım işitmediği kadar silah sesleri duymaya başladı. O kadar korkunç bir gürültüydü ki ama bu kadar ürkütücü görülmesine rağmen bir kişinin bile yüzünde korku ifadesi yoktu. Israrla askerlerin üzerine yürüyor ve hainlerin amaçlarına ulaşmamaları için çaba gösteriyorlardı. Gözlerini bile kırpmadan koca tankların önüne dikilip. Vatanına, milletine göğüslerini siper alıyorlardı. Burunlarının uçlarına dayadıkları namluları görmüyorlardı bile, çünkü onlar biliyorlardı o silahlardan çıkacak kurşunların onları öldürmeyeceklerini. Onlar Türk milleti idi onlar bir ölür bin dirilirdi. Rabları onlara yardım ederdi. Brakmazdı bu hainlerin eline cennet vatanlarını. Gözlerinden cehennem ateşi fışkıran hainlere onlar ellerinde ay yıldızlı bayraklarıyla karşılık veriyorlardı. Ama o hainler silahsız halka ateş etmeye devam ediyorlardı. Bir anda ortalık savaş meydanına dönmüştü. Sanki herkes yeniden bir kurtuluş mücadelesi veriyorlardı. Tek istekleri geleceklerini karanlığa gömmemek, aydınlık bir sabaha uyanmaktı. O an orda büyük bir dayanışma oldu. Yaralanan vatandaşlar hiç tanımadıkları insanlar tarafından araçlara taşınıp hastanelere yetiştirildiler. İnsanlar sırtlarında taşıdılar yaralıları, babalar çocuklarının gözlerini önünde yere yığılıp kaldılar. Kadınlar daha fazla insan yaralanmasın diye bu verdikleri saçma direnişe son versinler diye, dikildi vatan haininin karşısına, cesurca kaldırdılar başlarını semaya doğru, rabbine olan imanı ile haykırdı suratlarına. Vatanım için canım feda olsun. Beni çignemeden geçemezsiniz topraklarımı. İkna etmeye çalıştılar kandırılmış askerleri onlar da anne kuzularıydı onlar da farkında değillerdi bazı şeylerin. Kandırıldıkları belliydi. Bu akıl almaz mücadele veren halk bir kez daha canlandırmıştı Çanakkale Savaşı'nı. Bütün Çanakkale kahramanları oradaydılar Seyit Onbaşı, Nene Hatunlar, Elif Kadınlar, Şerife Bacılar ve diğer kahramanlar. Atalarımızdan bize armağan bırakılmış bu toprakları onların verdiği mücadelenin aynısını kadın, erkek, genç,

yaşlı, çocuk hep birlikte vermişti.

Evet, verdiği mücadeleyi kazanmıştı Türk milleti. Bu mücadele karşısında daha fazla direnememişti vatan hainleri. Teslim olmuşlardı. Zaten kim baş edebilirdi ki, benim ehabil kuşarımla onlar nasıl zamanında koca filleri Allah'ın izniyle ezip geçmişlerdi. Şimdi de o yıllarca tahtadan atlarının içine saklanmış içlerimize sinsice haince girip hayatımızda birçok haklarımızı ihlal ederek yerleşmiş o vatan hainlerini de ezip vatanlarına sahip çıkmışlardı. Geçmişte birçok darbeye maruz kalmış ve buna karşı koyamadıkları için pişmanlık duyan Türk milleti bu sefer vatanına sahip çıkmış. Hainlerin planlarını boğazın serin sularına düşürmüşlerdi. Artık onlar bu gibi girişimlere boyun eğmezdi. Evet, belki Gökhan hayatı boyunca vücuduna isabet eden şaraplar parçasıyla yaşamak zorundaydı, evet, belki Sabri Gündüz bir daha yürüyemeyebilirdi, evet, belki en acısı göstermiş olduğu o büyük mücadeleyi başına isabet eden şarapnel parçası yüzünden hiçbir zaman hatırlamayacaktı Mehmet. Ama varsın olsun. Belki onlarca kişi şehit olmuştu ama vatan kurtulmuştu ya bu her şeyden önemliydi onlar için. Çünkü vatansız kalamazdı Türk milleti, vatanlarını bu hainlere teslim edemezdi. Bu mücadeleye şahit olmak, insanların vatanına, bayrağına olan bu müthiş sevgisine şahit olmak çok mutluluk verici idi. Bu kahramanlık öyküsü, bu Türk milletinin bir gecede yazdığı bu destan, yıllar çağlar boyunca anlatılıp durulacak; vatani uğruna canlarını feda edenler hiçbir zaman unutulmayacaktır. Ve ben o günden sonra o kahramanlık öyküsünün yazıldığı günden sonra 15 Temmuz Şehitler Köprüsü olarak anılmaya başlamıştım...

ŞİİR

Rumeysa Doğan

HAYATI BİLMEYEN YAŞAMAK

Sonsuz mutluluğu isteyen insan gülemez,
Sürekli isyan eden insan varlığına şükredemez.

Kafasında bitirilmişse bir olay, bir insanın;
Olay uğrunda ölse de üzülemez.

Sessizliğe alışmış bir insan ölse kimse bilmez;
Fakat garip olan şu ki "yaşasa da kimse bilmez"

Karanlığı benimsemiş olan insan aydınlığın ferahlığını
bilemez,
Aydınlıkta uçan bir insan karanlığa girdiğinde etrafını
göremez.

Herşeyi bildiğini sanan insan beyninin küçüklüğünü
bilemez,
Cahil bir insan ise ne kadar yüce bir beyni olduğunu
hissedemez.

Kararında yaşanmaz hiçbir şey,
Ama zirveye taşıyan sebep öldürmez,
Süründürür...

VAVEYLA

Lalezâr

‘Umudunu sadece ölümler kaybedermiş
öyleyse ben çürümeye yüz tutmuş bir
cesedim.’

Yaşamak ve var olmak... Bu iki kavrama olan uzaklığı düşünürken bile gülüyordum. İnsanı, insan yapan duygularının olmaması onu

katı ve ruhsuz biri yapıyordu. Kötü biri olmak umurunda da değildi zaten, hayat ona borçluydu ve o iyi olmak zorunda değildi. İnsanların kendisine ‘Şeytanın beden bulmuş hali’ söylentisini reddetmiyordu çünkü kendi düşünceleri bile ona bunu haykırıyordu.

İş hayatına kendini adanmış sıradan bir iş adamı gibi gözükse de acımasızlığını zirveye yaklaşan rakiplerine karşı konuşturuyordu, bencildi bu yüzden en iyisi o olmalıydı. Kusura tahammülü yoktu çünkü bu işte kusursuz olmak tek temennisiydi.

Kendini yaptığı işe vermişti çünkü duygu denilen o soyut kavramı burada kullanmıyordu insanlar. Bu yüzden kendini işine ait hissediyordu.

Neden böyle katı kurallara sahip ve hislerini karanlığa iten bir adamdı Barlas? Neden kendi karanlık okyanusunda her gün daha da derine batar ki bir insan. Daha güçlü ve daha kötü gözükmek için mi? Hayır! Onu bu duygusuzluğa sürükleyen tek şey haksız yere çektiği acılardı. İnsanlardan nefret etmesinin

tek nedeni geçmişinde yaşadığı acılardı.

Çocukken yaşanan yaşanmışlıklar bırakır izlerini, hayatının son anına kadar üzerinde taşırsın o yaşadığın hikayenin lekesini. Unutmak zordur. En zoru ise unutmama yardım edecek birinin olmamasıdır.

Oldukça geniş olan müdür odasını sadelikle dekore eden takıntılı adamın odak noktası geniş masasının üzerindeki siyah ve mavi renkte olan kalın dosyalarıydı. Uzandığı kahvesinden bir kaç yudum alıp dikkatini toparlarken hızla açılan kapı tüm konsantrasyonunu bozmuştu. Çatılmış kaşları ve sert bakışlarıyla gelen kişiye baktı. Karşılaştığı manzaradan hiç hoşnut olmamıştı, geniş omuzlu esmer adamlardan biri burnunu sertçe çekerek dikkati sadece kendi üzerine çekmeye çalıştı. Bunu başarmıştı da 3 adam arasında dolaşan bakışlar artık birinde takılı kalmıştı, gözlerindeki karanlık anlamsız ve boştu.

“Sen Barlas Batur olmalısın?!” Sessizliği bozan adam burnunu çekendi. Onu tanıdığına emin olmasına rağmen söze böyle başlamak istemişti ve bu yaptığı Barlas’ın gözünden kaçmamıştı. Masa üzerindeki iş telefonu çalmaya başlayınca herkesin dikkati dağıldı, hızlı bir hareketle telefonu kapatıp yeniden adamlara döndü.

“Şüphenez mi var?” diyerek kinayeli gülümsemesiyle karşılık verdi adama. Diğer iri adam da arkadaşını taklit edercesine sertçe burnunu çekti ve yavaşça sağ eliyle ceketini arkaya toparlayacak şekilde elini cebine attı, kendi beline bakarak alaycı bir gülümseme ve kısık gözleriyle yavaşça kafasını kaldırarak Barlas’a odaklandı. Metal parıltının silah olduğunu anlamak çok da zor değildi. Hemen söze girdi.

“Fırat’ın bize borcu var!” diyerek, hangi sebeple onu rahatsız ettiklerini belirtti. Yaptığı bu küçük hareketle gözünü önceden korkutmak istemişlerdi. Sergiledikleri tavrı küçümsercesine gözlerini devirerek alaycı bir gülüş attı Barlas

Korkmak... Onun en son hissedeceği duygu olabilirdi.

“Fırat! Demek Fırat’ın size borcu var öyle mi. Peki benim onunla alakam olduğunu nereden çıkarttınız çözemedim ama size tavsiyem yerinizde olsaydım

ÖYKÜ

burayı hemen terk ederdim” Barlas’ın kendinden emin ses tonu ve umursamaz tavırları adamların şaşkınlığına sebep olmuştu. Adamlar birbirine bakıp ne hamle yapmaları gerektiğini düşünürken Barlas onları yok sayarak gözünü tekrar dosyalarına ilişti. İçlerinden biri şu sözleriyle devam ederek Barlasın dikkatini üzerine çekmeye çalıştı. “Borcu sen ödeyeceksin..” Kafasını eğdiği dosyadan tekrar kaldırdı, yüzünde eksik olmayan korkutucu gülümsemesi vardı.

“Ben ödeyeceğim..” elini sertçe masaya vurup destek alarak ayağa kalktı. “Bunu size o adam mı söyledi?” kahkaha atarak yanlarına ilerledi. “Demek o kadar battı öylemi.. Bakın beyler o adamla aramda 22 senedir bir bağ yok. Kendi pisliğinde boğulabilir ama bana o pisliği bulaştıramaz zira... Hepiniz zararlı çıkarsınız.” silahı gösteren adamın dibine girmişti, hızlı bir refleksle belindeki gümüş metali kavrayıp kahkaha attı Barlas.

“Eğer ödemezseniz babanız bunu canıyla öder.” Kahkaha sesi aniden kesildi, adamın gözlerinin içine bakarak bekledi. Derin bir soluk aldı, bu iş canını sıkıya başlamıştı.

“Bu umurumda gibi mi duruyor? Benim içinde toprak atın... Şimdi şirketimi derhal terk edin, burası çocuk parkı değil.” diyerek adamlara arkasını döndü ve masasına ilerledi. Elindeki ağır silahı masasına bırakıp sandalyesine yeniden oturdu ardından kahvesinden bir kaç yudum daha alarak odadan çıkışlarını izledi. Geldiğinden beri sessizce köşede bekleyen adam aniden kapıdan dönerek masaya hızlı adımlarla yaklaştı, iki elini masaya koyarak bedenini Barlas’a doğru eğdi.

“Bu işin ucu sana da dokunacak Barlas Batur bunu unutma! Adın bir kere geçti, bu işten bu kadar çabuk ve kolay kurtulamazsın bilmiş ol.” Tehditkar sözleri havada uçuşurken Barlas her zamanki tavrı ve mimikleriyle adamlarla alay etti. Bakışları karşısındaki insanı çileden çıkaracak derecede alaycıydı.

“Kötü adamcılık oynamaya devam ederek beni oldukça

meşgul ettiniz. Gidip gerçekten dışınıza göre insanlarla oynarsanız egonuzu tatmin edersiniz çünkü ben size fırsat vermem. Şimdi lütfen gider misiniz? Oyun için uygun zaman değil.” ters bakışlarla hızla odadan çıkan adam ardından kapıyı sertçe kapattı.

Barlas sinirlenmişti çünkü yıllardır ne yaptığıyla ilgilenmeyen, varlığını bile yok sayan adam kendi çıkarları için bir oğlu olduğunu hatırlamıştı. “Demek kumarbaz babacığımın muslukları artık akıyor..” kendi kendine bağırarak masasının üzerindeki eşyalarını yere fırlattı. “Biyolojik babam olduğunu bile reddederken hangi yüzle benden medet umuyor?” Kendiyle konuşarak içindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu fakat bu imkansızdı. Ani bir hareketle odasının kapısına sert adımlarla ilerlemeye başladı, beynini kemiren farelerin kafasını ezmesi gerekiyordu.

Odasının hemen yanında asistanın masası bulunmaktaydı, genç kadın Barlas’ı görünce hızla ayağa kalktı. “Barlas bey, ben meşgul olduğunuzu iletcektim fakat dinlemediler.. Size haber verecektim ama açmadınız, özür dilerim efendim.” Kadının korku dolu bakışların karşılık kafasını hafifçe salladı. “Önemli değil, bu gün ki toplantıları iptal et. Ve içerideki dosyaları toparlayıp sırasına göre yerlerine yerleştir.” bir kaç adım atıp durdu. “Bu arada evimi temizlemek için anneni yolla.” Barlas’ın sağ kolu gibiydi Sinem.. Uzun süredir ailesini yanında çalıştırıyordu bu sebeple olsa gerek bu genç kadına bir miktar güveni vardı.

Odasına giden o uzun camdan koridoru geçerek hazırda bekleyen asansörüne bindi. Otopark katına basıp bir müddet bekledi. Kısa sürede istediği kata gelmişti, burada ona ait olan tüm arabalar hazırda bekliyordu. Güvelik koşarak yanına gelirken ceketini ilikledi.

“Hangi arabanızı kullanacaktınız efendim?” Bakışlarını etrafta gezindiren kısa sürede karar verdi.

“Lamborghini sesto elemento.” adam hızla kulübesine girip büyük kilitli çekmeceyi açtı, seri hareketlerle arabaya ait anahtarı getirirken Barlas siyah renkteki son model arabasına yanaşmıştı, aklından biyolojik babasına neler

diyeceğini geçiriyordu. Onunla yaptığı anlaşmayı bozuyordu.

Barlas aile kavramı olmadan sokakta zorlukla büyüyen bir çocuktuktu, babası düşüncesiz herifin tekiydi. Tek yaptığı varlığını kumara, içkiye ve kadınlara harcamaktı. Paranın ona getirdiği gücü kullandığını düşünerek her pisliği yapıyordu. Annesi de en az onun kadar iğrençti, babasından daha zengin adamlarla gezip tozuyordu. İkisi de birbirini para uğruna aldatırken arada kalan tek kişi 'o' oluyordu. Her çocuk gibi evine geldiğinde ailesiyle huzurlu bir akşam geçirmek tek hayalimdi fakat bu ona çok uzak ve imkansız bir istekti çünkü kimsenin kimseye saygısı olmayan evde sadece paranın sözü geçiyordu, babasını hep farklı kadınlarla görüyordu, üstelik o kadınlar için defalarca evden de atılmıştı.

Görevlinin getirdiği anahtarı hızlıca alıp kumandaya basarak arabanın kapısını açtı, şoför koltuğuna oturarak üst düzey egzozun sesiyle otoparkı inletti. Bir kaç saniye içerisinde şirketin dışına çıkmıştı, uzun zamandır gitmediği o lanet eve gitmek hiç hoşuna gitmiyordu fakat onu en sert şekilde uyarması gerekiyordu. Derin bir soluk aldı, borcu ne kadar acaba? Onun 1 saate harcadığı paradan bile az olduğunu düşünerek gülümsedi. Eskiden ailesi için önemli olan tek şey paraydı, paranın bol olduğu yere her zaman yakın olurlardı. Şimdi uğruna öldükleri kağıt parçaları içerisinde boğuluyordu Barlas. O uğruna her şeyi yaptıkları paranın efendisi olmuştu, belki de yaşadığı bu iğrenç anılar onu hırslandırmıştı.

Uğruna öldüğünüz değersiz şeyler elbet bir gün tükenir, gözünüzü kör eden o şeyin yokluğuyla yere çakılır ve gerçek dünyanın farkına varırsınız. İşte o zaman görmeyi reddettiğiniz şeylerin asıl değerini anlarsınız.

Geçmişinin en ağır acılarını yaşadığı eve geldiğinde hızlı bir fren yaptı, evi tüm ayrıntılarıyla incelerken kendi minik çılgınlıkları çınladı kulağında. Mavi boyası kirden renk değiştirmişti, ev öyle eski duruyordu ki bir zamanlar herkesin imrendiği o ev şimdi bir gecekonduya benziyordu.

Camları çamur sıvanmış gibiydi bahçesi ise oldukça bakımsız ve pis.. Evinin çöplerini bir zamanlar oynadığı bahçeye attığı için çöp yığınağı vardı önünde. Eve gelen o kadınların onu öldüresiye dövdüğü günleri getirdi gözlerinin önüne. Açık kumral olan saçlarını karıştırıp yutkunduktu. Başındaki o delik eline geldiğinde titredi. Evet topuklu ayakkabısının sivri topuğunu kafatasına saplayan o kadınla her gün rüyalarında görüşüyordu. İğrenç suratının her hücrelerini ezberlemişti gibi. Unutmak imkansızdı.. Daha fazla kendini yormak istemiyordu, bu yüzden düşünmeyi bırakıp arabadan indi.

Hızlıca eve giden o yolu takip etti, bahçe kapısından girer girmez pis bir koku genzini yakıp öğürme isteğinin canlanmasını sağladı. Pislüğünde boğulmasını diliyordu ama gerçek anlamda boğulacağını hiç düşünmemişti. Şimdi ise dileklerinin gerçekleşmesine bakarak kahkaha atma isteğini bastırdı. Eskiden beyaz olduğunu bildiği, şimdi pislikten gri ve siyah arasında git geli olan renkteki dış kapının üstündeki anahtarları fark edince hiç düşünmeden kapıyı açıp içeriye girdi. Evde en az dışarıya gibi pis kokuyordu. Yukarıdan gelen seslere karşılık odalara bakınmadan merdivenlere yöneldi, seri adımlarla karşına çıkan ilk kapıya tekme atarak içeriye girdi. Küçükükükten alıştığı manzara karşısındaydı. Babası bir kaç kadınla her zamanki gibi içip eğleniyordu. Kırılan kapının gürültüsüyle herkes ona bakarken o sadece babasına bakıyordu, öfkesi iki katına çıkmıştı, hala bıraktığı gibiydi.

“Hepiniz dışarıya!” tüm evi sarsacak şekilde çıkmıştı sesi ağzından. Ona küçükükken işkence eden midesiz kadınlar şimdi korkuyla titreyerek toparlanıp, koşarcasına odadan çıkmıştı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Yalpalayarak ayağa kalkan babasını yakasından tutarak havaya kaldırdı.

“Sana hayatımdan uzak dur demiştim! Pislüklerini hayatıma bulaştırma demiştim!” gözlerinden ateş fışkırtıyordu adeta... Babasının alışık olmadığı bir görüntüydü bu, o küçük oğlu ne kadar da değişmişti.

“Bırak beni.” titreyen sesine karşı güldü. Onu her gece sokağa atan babasıydı karşısında ki.. Üstelik ondan delice korktuğunu belli ediyordu aciz sesiyle.

ÖYKÜ

"Hala aynısn.. Bir kere olsun oturup ailem olsaydı nasıl oldu diye düşündün mü? Şu haline bak, varlığından nefret ettiğin oğluna muhtaç kalmışsın. Ben seni hayatımın her anından çıkarıp yok saydım, sende beni yok sayarak önüne baktın! Şimdi aramızda yaptığımız bu sessiz anlaşmayı bu kadar kolay bozamazsın! Hiç bir zaman baba olamadın bana, benden de sana evlat olmamı bekleme Fırat Batur!" Hızla yere fırlatarak yakasını bıraktı bu iğrenç adamın. Bu lanet yerden çıkmalıydı çünkü her noktada midisini ağızına getiren iğrenç anıları vardı.

Sonuna kadar açık bekleyen kapıdan dışarı attı bedenini, temiz havayı ciğerlerine doldurarak sakinleşmeyi amaçladı fakat yan taraftaki büyük bahçenin iğrenç, pis kokusu genzini yeniden yaktı. Karnındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu, hiç vakit kaybetmeden bahçenin dışındaki arabasına ilerledi. Bu iğrenç kokan yerden hemen uzaklaşsa iyi ederdi.

Hızlı adımlarla yolu takip ederken anlamadığı bir anda önünde duran siyah arabayla afalladı, arabanın sürgülü kapısı yavaşça açıldığında kaşlarını çattı. Neler olduğu hakkında en ufak fikri yokken arabanın içinden inen siyah takım elbiseli adamları hatırladı fakat karşılık vermeye fırsat kalmadan çoktan koluna yapışıp onu arabalarının içine çekmişlerdi. Bu bir tuzaktı, adamlar onun tavırlarından rahatsız olup gözdağı vermek için bir miktar canını yakacaklardı. Barlas içinde alevlenen öfkeyi onu tutan adamın yüzüne indirdiği sert yumrukla ifade etti, bu iş gerektiğinden fazla uzamıştı.

Karşısındaki adam olduğu yere yığılırken arabanın içerisindeki diğer adamlara yöneldi Barlas, gözü dönmüşçesine önüne gelen her adama yumruk sallıyordu. Bacağında hissettiği sızıyla kaşlarını her zamanki gibi çatarken bedenini ayakta tutmakta zorlandı, anlamadığı bir anda gözlerinin önüne kendisi kadar karanlık bir perde iniverdi.

Burnuna dolan rutubet kokusuyla gözlerini açtı, rahat olmayan bir pozisyonda sandalyeye bağlı oturuyordu. Etrafa baygın gözlerle bakarken karşısında kendisiyle aynı pozisyonda oturan babasını gördü.

"Bakin kimler uyanmış.. Güzellik uykunuzdan hiç uyanmayacaksınız sanmıştk trilyon..." Söylediği cümle büyük bir gürültüyle yarım kaldı. Fırat önünde duran demir tenekeye tekme atarak adama fırlattı.

"Oğlumu bırakın! Sizin derdiniz benimleydi, borcu ödemesi gereken o değil benim." Anlamsız bakışlarını Fırat'ın üzerinde gezdirdi Barlas, ne yapıyordu bu adam böyle? "Geç oldu ama anladım, sen benim canımdan bir cansın... Sana haksızlık ettim yıllarca, şimdide bencilce davranarak başını belaya soktum ama inan bana böyle yapmak istemezdim. Bilirsin, bazı şeyleri kaybedince ya da kaybetme tehlikesiyle karşılaştığında değer biçersin" sert yüz hatlarından hiç taviz vermemişti Barlas. Yaptığı babalık gösterisi onu etkilememişti.

"Gösteriyi kes! Çocukluğumu elimden alan bir adamı baba yerine koyamam, ya da babalık yapmasına fırsat vermem. Bu zamana kadar her düştüğümde dizlerim kanasa da kendim kalktım şimdi de kalkarım, zaten bu olanlarda senin yüzünden gelmedi mi başımıza?!" Kafasını çaresizlikle yere eğdi Fırat. Oğlunu bu raddeye kendisi getirmişti. Onu en önemli şeyden, sevgiden mahrum bırakmıştı. Şimdi kocaman bir adamdı fakat ruhu ölüydü. "İkinizde kesin sesinizi! Buraya baba oğlun büyük karşılaşmasını izlemek için gelmedim ben. Şimdi bana parayı teslim edin ve ikinizde yaşayın ya da etmeyin ikinizde ölün." Bıçak kadar keskin çıkan sözleri Barlas'ı etkilememişti.

"Bu adamın yaptığı salaklık yüzünden ölmeyeceğim, hesaplaşmanızı baş başa yapın çünkü benden ne para çıkar ne de can." Adam Barlas'ın yaptığı konuşmadan etkilenmişti fakat onu korkutamamış olmak öfkesini alevlendiriyordu.. Belindeki silahı çıkarıp Fırat'ın ayağına gelecek bir şekilde ateş etti. Acı bir erkek sesi boş depoyu yankılanırken Barlas kendini hazırladı, sızlanıp bu adamı mutlu etmeyecekti. Aynı işlemi Barlas üzerinde de uygulayınca kendini kastı fakat hiç ses çıkarmadı, acı bacağına sızı olarak yayılıyor ve tüm bedenini zehirli sarmaşık gibi sarıyordu. Barlas'ın güçlü duruşu karşısında

şaşkına dönmüştü tefeci. Evet gördüğü en dayanıklı adamlardan biriydi o, ikinci kurşunu atmak için hazırlanırken duyduğu kahkahayla duraksadı.

Acı çekmeye alışan bir bedeni kolayca yıkamazsınız çünkü o benden yılların acısıyla örselenip terbiye olmuş bir beden olarak çıkar karşınıza. Gür kahkahası susmak bilmiyorken tefeci elindeki silahı yere bırakıp Barlas'a yaklaştı.

"Gülmeyi kes." Tefecinin ilgili bakışları arasında kahkaha atmaya bıraktı, bulunduğu yer kırmızı renge bürünürken yaptığı tek şey onun gözlerine bakmaktı. Bu bir meydan okuyuş gibiydi.

"Hala anlamadın değil mi? Hayattan hiç bir beklentisi olmayan birini korkutmak imkansız." korkutucu bir gülümsemeye yeniden karşılık verirken adamın tüyleri ürperdi.

Tefeci karşında gördüğü bu delikanlıyı bir miktar süzdü, gözlerindeki ateş onu şaşkına çeviriyordu. Bir zamanlar kendisi de onun kadar güçlü ve öfkeliydi hayata, ta ki sevdiği kadınla karşılaşana kadar. Barlas'ın söylediklerini benliğine öylesine yakın hissetmişti ki kendisinden beklenemeyecek bir şekilde vicdan yaptı bu adama. 'Ne zaman vicdanımla hareket eder oldum?!" diye düşünmeden edemedi fakat delikanlının kullandığı sözleri bir zamanlar kendisinin kullandığını hatırladı. Bu zavallı genç adamı hayata bağlayan aşk bile yoktu. Onu daha fazla hırpalamak istemeden gönderecekti buradan.

"Barlas beyi çözün.." Bağırarak adamlarına emir verirken geriye çekildi.

"Bu lanet adam sana çok şey yaşatmış evlat, git.. Sağlam bir yürekle yaşamaya devam et." Tefecinin babacan sözleri Fırat'ı şaşırtmıştı, inlemeyi hala kesmese de onları dinlemek için sesini alçaltmıştı.

"Gitme... Barlas gitme, beni bırakamazsın ben senin babanı!" sözleri histerik bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Baba beni bırakma' diye yalvardığım günü hatırlıyor musun? Hani eve getirdiğin o kadın üzerimde sigara söndürürken. İnsanlar yaşattığını yaşar Fırat Batur sen o zaman bir oğlun olduğunu görmeden çekip gitmiştin, şimdi bende senin babam olduğunu görmeden gidiyorum. Zerre

umurumda değilsin sevgili babacığım.." Oturduğu yerde onu sabit tutan bağları koparan adamlara sertçe baktı daha sonra ayağa kalkıp sanki yaralı değilmiş gibi çıkışa yürüdü.

"Dur gitme, öde şu parayı diyorum sana Barlas. Lanet olsun senden nefret ediyorum, çektiğin tüm acıları zevkle izledim ve biliyor musun yine olsa yine izlerim!" ölüm korkusuyla arkasından bağırarak babasını duymazdan geldi. Yarım saat kadar önce pişmanlık numarasını yaparken ne kadar da inandırıcıydı öyle.. Hızlı bir şekilde bedenini dışarı attı, yarası çok fazla sızlıyordu fakat bununla başa çıkabilme yeteneğine sahipti.

Bir an durdu ve içeriye küçük bir bakış attı. Geride kalan babasına acımayıp planlamıyordu. O adam onun duygularını sömüren, hayatını yerle bir eden iğrenç varlığın tekiydi ve başına ne geleceği zerre ilgisini çekmiyordu. Hayatının her anını mahveden adamın yok olması belki de iyi hissetmesine sebep olacaktı. Tabi ki ona yaptıkları şeyin bedelini en ağır şekilde ödetecekti fakat her şeyin belirli bir zamanı vardı.

Bu iğrenç yerden ayrıldığı için rahatlasa da içeride ki olacakları gözünde canlandırmadan edemiyordu, yüksek ihtimalle şimdiye kadar onu öldürmüşlerdi yada hala acı çekiyordu. Tanrı o adamdan yaptıklarının karşılığını alıyordu bu yüzden yüreği rahattı Barlas'ın. İnsanlar daima hor gördüklerinin eline düşerlerdi daha sonra ise yaşattığı acının daha kötüsünü yaşardı.

Bir ailenin varlığı geleceği ne kadarda etkiliyordu. Sağlam yapılı bir ailenin evladı olmak; Sorunsuz problemsiz mutlu bir gelecek vaat ederken acıyla kavrulmuş ve küçük yaşta bir çocuğun hislerini bile acımasızlıkla yok eden bir ailenin evladı olmak daima problemlerle karşılaşılıyordu. Sorun iyi bir iş, iyi bir meslek değildi. Bunların varlığı mutlu olmaya kesinlikle yetmiyordu. Sorun güzel bir geçmiş, hatırlı anılar ve kaybolmayan duygulardı. Bunlar olmadan hiç bir şeyin varlığı mutlu etmezdi insanı.

DENEME

Zehra Nazlı Budak/ 10-G

UMUT

Her pes etme noktasına gelişimde kurtarıcı olarak gördüğüm, sıkı sıkı tutunup beni tekrar ayağa kaldırması için izin verdiğim bu kelime avuçlarımın arasında parçalanarak derin izler bırakmıştı parmaklarımda. Yıldızların birer birer terk ettiği, ay ışığının bile yetersiz kaldığı bu karanlık gece, bu kelimenin harf harf, hece hece satırları eriterek üzerime devrildiği ve beni yok ettiği geceyle aynı geceydi.

Burada, kendi benliğimle baş başaydım. Kulaklarımda rüzgârın acı uğultusunu işitirken avuçlarımda derin yaralar vardı. Bunu sıkı sıkı birbirine kenetlediğim parmaklarımda doğurduğu sızidan hissediyordum. Koyu renk uzun saçlarım bir perde gibi gözlerimin önüne düşmüş, titreyen kirpiklerim acı duyguların sembolü olan gözyaşlarıyla ıslanmışlardı. Gözlerimin önündeki saçlarımda çekme gereği duymadan, ellerimi gözlerimin önüne getirerek sıkı sıkı tutunup beni tekrar ayağa kaldırması için izin verdiğim bu kelime avuçlarımın arasında parçalanarak derin izler bırakmıştı parmaklarımda. Yıldızların birer birer terk ettiği, ay ışığının bile yetersiz kaldığı bu karanlık gece, bu kelimenin harf harf, hece hece satırları eriterek üzerime devrildiği ve beni yok ettiği geceyle aynı geceydi.

dizlerimin üzerinde öylece durmuş, çaresizliğin kıyısında yapayalnız oturuyordum. Parmaklarımda hareket ettirerek avuçlarıma açtığım her saniye hissettiğim sızı kendimi daha çok belli ediyordu. Üzerimde eski yıpranmış, siyah bir elbise vardı. Avuçlarımda tamamen gözlerimin önüne serdiğimde bir süre öylece ince kesikleri izledim. Sağ elimi sol avucuma doğru götürürken, uzun titreyen parmaklarımda avuçlarımdaki yaraların üzerine yaklaştırdım. Sızlayan kesiklerin üzerine parmaklarımda değdirmeden hemen önce parmak uçlarımda hissettiğim sıcaklık, bir süre öylece beklememe neden oldu. Avuçlarımdaki derin izlerin kanadığını görüyor, sıcaklığını hissediyordum. Avuçlarımda sıkı sıkı kapatırken ellerimi birbirine kenetledim. Acı yoktu, hissetmek yoktu.

Ruhumda asla izi geçmeyecek, derin yaralar varken bedenimdeki ufak bir acıyı hissedemezdim, hissetmemeliydim. Kulaklarımda,

zihnimin içinde onlarca beden çığlık çığlığa bir savaş verirken, bu bedenlerin gözleri aynı yansımayı taşıyordu. Birbiriyle savaş veren bu gözler, bana aitti. Ufacık, sadece ufacık bir gözyaşımdaydı gizliydi benim öfkem, ufacık bir gözyaşımdaydı gizliydi umudum. Ve yine, ufacık bir gözyaşımdaydı gizliydi pes edişim. Hayır, gözyaşım değildi bu, içimde büyüyen acının zehriydi.

Küçük bir rüzgârın dalgalandıracağı uzun saçlarım yüzüme bir tokat gibi çarparken, bakışlarımda avuçlarımdan çekerek yere çevirdim. Göz pınarlarımda, akmak için bekleyen küçük bir gözyaşı görüşümü buğulu bir cama çeviriyordu. Sol elimin tersiyle o küçük gözyaşını silip yok ederek, bakışlarımda bu kez bulunduğum çevrede gezdirdim. Yalnızdım.

Büyük ve uzun dallara sahip heybetli ağaçların etrafımı sardığı, ay ışığının altında kalan bu ıssız ormanda yalnızdım.

Büşra Kütük

YELKOVAN

Mavi bir kuşun gökyüzüne karşı duruşu
Bir bulutun gölgesinde kaybolan deniz
Balıkları yakalamak için geceyi beklemiş leylek
Geç kalınmış umutlara, tokluğa, mutluluğa...

Dünya'nın üzerindeki bulutlar
Yağmura geç kalmadınız mı?
Siz insanlara yağmayı unuttukça
Gökyüzü küstü size

Ertelendi saatler, ertelendi sevgiler, ertelendi yarınlar
Ve ölüm geldi, pişmanlık geldi, açlık ve acı geldi
Peki, sen insanoğlu ne yaptın gökyüzü için?
Sende geç kalmadın mı hayalleri mavi yapmak için

Utan kendinden deniz yıkamadın günahları
Yasaklar çoğaldı ve erteledin sende boğulan umutları
Aşklar , acılar ve beklide en mutlu olacağın yeri kaybettin
Yetmedi mi yelkovanın ileriye hızlıca dönmesi?

Geç kalma hiçbir şeye cennet böyle gelmez
Kolaylıklar zor, çalıştır saatini ve bak gülen güneşe
Aynı günde bir daha doğar mı güneş hiç?
Yapma geçmişin ve ertelenmişin izi bir bıçak gibi saplanacak
keşkelere

Ölüm dostu toprak sever ertelemeyi
Sen gökyüzü ol onu sev sevmeyi erteleme
Yaşamayı sev çocukluğunu erteleme
Sen gökyüzü ol bugün, zamansız gözükme yarınlara

Şule Öngün

BİR MERAMIM VAR

Yalnızın meramı yalnızca ait olmak
Bir denize, bir gökyüzüne, bir masala belki...
Sevilmektir arzuları;
Neticesi elleri boş, dolu bir hüznün bardağı...
Öksüzün meramı şefkat
Bir anneden, bir babadan, bir sevdadan belki...
Onların yüreği ki,
Bilmem kaç kat örülmüş duvardır
Geriye kalan, dolu bir hüznün bardağı...

VİRANE BİR KIZ YURDU

Sonunu bilmediğim bir yolun yolcusuyum şimdilerde. Ruhum talan edilmiş, arzularımdan sıyrılmış gibiyim. Bir o kadar dertli bir o kadar dermanımı arar gibi. Bu bir sessizlik... Sessizliğime ihtiram eder gibiyim. Susuyorum, konuşan herkesten medet umar gibi.

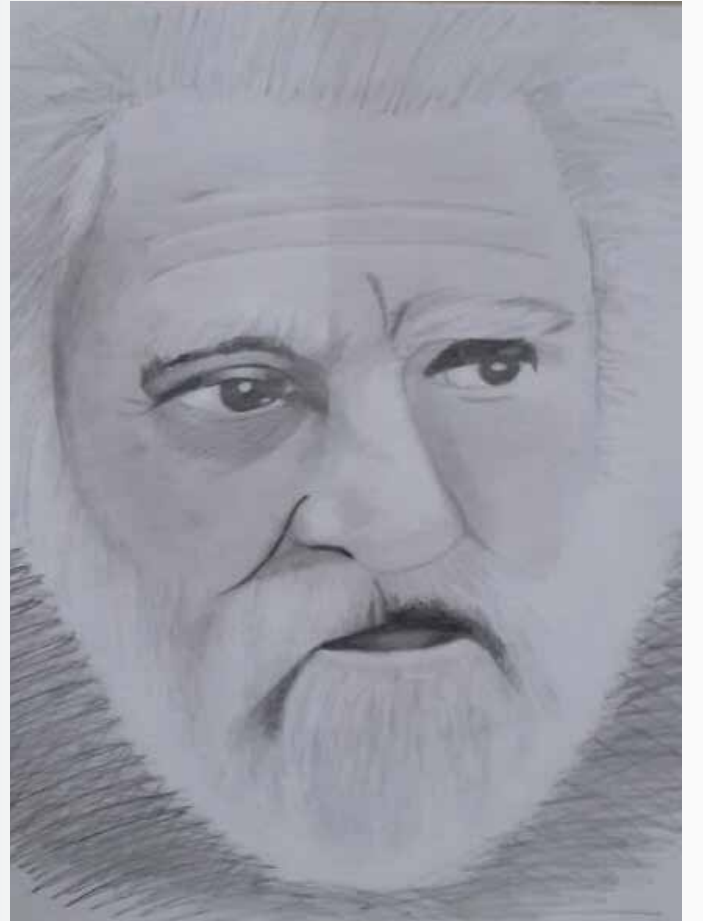
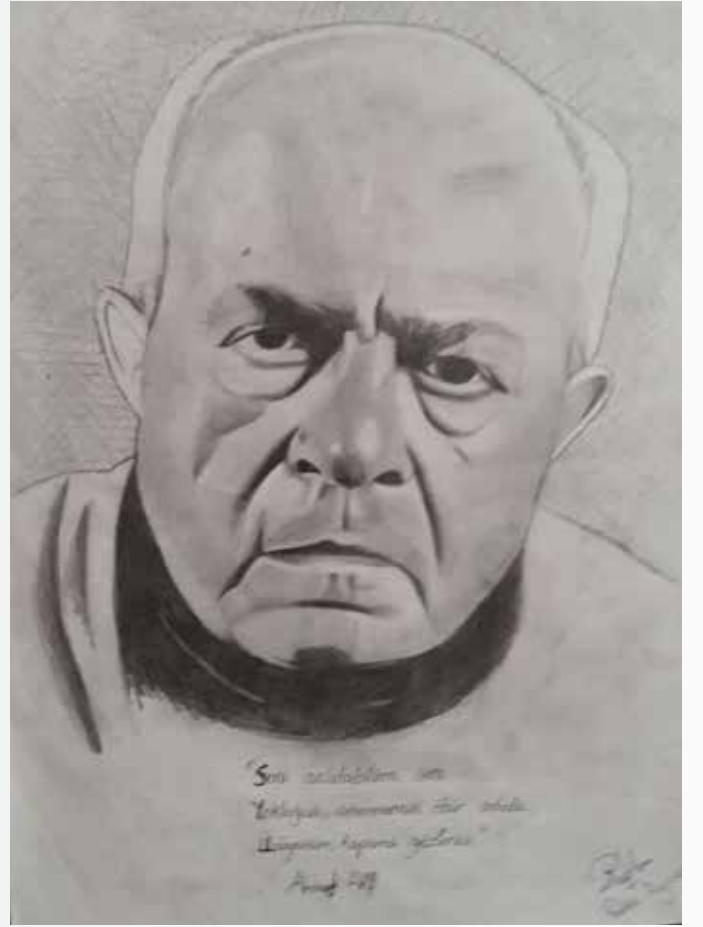
Bir çölün ortasındayım, aradığım eşsiz bir su kuyusu. Dipsiz bir uçurum bu, bastığım her yer talan. Bir rüzgar vursa ki, kasveti parçalar en içerimi. Yağmura tutulsam ki, ruhuma belki hoş gelir.

Harabeyim artık. Ne yazık ki sonu yok bu tünelin. Bastığım her yerde var bir ihanet, Evren yalanlardan sıyrılamamış gibi. Semaya bakıyorum gözbebeklerime bir o kadar yabancı. Bu nasıl bir karanlık ki gördüğüm tek şey, şehrin çıkmaz sokakları. Hayallerimden ayrılıyorum, hakikate varmak için. Varamıyorum. Gördüğüm bir duman bulutu sanki. Bir dehlizde yaşıyorum...

Yankısı olmayan bir harabe,
Ya da bir kuytu köşe...

Biliyorum ki gönül artık boş bir kız yurdundan ibaret...

TRİBÜN

İHKİB KIZ VOLEYBOL TAKIMI

İHKİB ERKEK VOLEYBOL TAKIMI

İHKİB MASATENİSİ KARŞILAŞMASI

İHKİB MASA TENİSİ TAKIMI

İHKİB KIZ BASKETBOL MADALYA TÖRENİNDE

İHKİB FUTSAL TAKIMI

İHKİB KIZ BASKETBOL TAKIMI

İHKİB FUTSAL TAKIMI

2016-2017 YILI SPOR TİF BAŞARILARIMIZ

2016-2017 Kağıthane İlçesi Kızlar Masa Tenisi Birincisi

2016-2017 Kağıthane İlçe Şenlikleri Kız Basketbol Üçüncüsü

2016-2017 Kağıthane İlçesi Futsal Kızlar İkincisi

2016-2017 Kağıthane İlçesi Erkek Voleybol İkincisi

ŞEHR-İ İHKİB

Okulumuz 11.sınıf öğrencilerinin Türk Edebiyatı dersinden hazırladıkları örnek proje ödevleri (sanatçı ve edebi dönemleri tanıtan duvar gazeteleri, dergi ve kartlar) sergisinden kareler:

PROJELERDEN SEÇMELELER

Okulumuzu Ziyaret

Belediye Başkanımız ve İlçe Mili Eğitim
Müdürümüzün Okulumuzu Ziyareti

ŞEHR-İ İHKİB

Okulumuzu Tanıtıyoruz

Kağıthane Kültür Merkezi

Okulumuzu Tanıtıyoruz

Ortaokullara Okulumuzu tanıtıyoruz

ŞEHR-İ İHKİB

Gezilerimiz

ŞEHR-İ İHKİB

Seminerlerimiz

Seminerlerimiz

Tübitak projemiz

GELECEĞİN KADINLARININ ŞİDDET ALGILARINA İLİŞKİN METAFORİK BİR ÇÖZÜMLEME

ITÜ'de düzenlenen TÜBİTAK 48. Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Avrupa Bölge Yarışması'na öğrencilerimizden Dilara Bahçivan ve Melisa Nur Sarıkaya'nın Psikoloji alanından hazırladığı proje ile katıldık. Çalışmamızı tanıtan proje özeti:

Geleceğin Kadınlarının Şiddet Algılarına İlişkin Metaforik Bir Çözümleme (İhkib Kağıthane Mesleki Ve Teknik Anadolu Lisesi Örneği) Yaşamın her alanında maruz kaldığı şiddete sesini bile çıkaramadan yaşamak zorunda kalan kadınlara...

İçinde yaşadığımız post-modern çağda hızlı bir artış yaşanan şiddet olayları, günümüz toplumları için en yakıcı sorunların başında gelmektedir. "Kurban" profili incelendiğinde kadınların şiddete daha fazla maruz kaldığı görülmektedir. "Potansiyel tehlike" altında kabul edebileceğimiz -bizim geleceğin kadınları dediğimiz- bugünün kız öğrencilerinin şiddete ilişkin algılarının incelenmesi

şiddetle mücadele açısından önemlidir. Bu çalışmada geleceğin toplumunu oluşturacak olan günümüz ortaöğretim kız öğrencilerinin şiddet algıları metaforlar yoluyla açığa çıkarılmaya çalışılmıştır.

Olgubilim/fenemoloji deseninin kullanıldığı bu araştırmanın evrenini İHKİB Kağıthane (Kız) Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, örneklemini ise bu okulun 11.sınıf öğrencileri oluşturmaktadır. Veri toplama aracı olarak " Şiddet.....gibidir çünkü....." yazılı yarı yapılandırılmış formlar kullanılmıştır. Gerekli izinler alındıktan sonra bu evrenden veriler toplanmaya başlanmıştır. Öğrencilere metafor yönteminden ve araştırmanın konusundan bahsedildikten sonra onlardan bir ders süresi (40 dakika) içinde şiddeti neye benzettiklerini ve bu benzetmenin sebebini yazmaları istenmiştir.

Verilerin çözümlenmesinde içerik analizi yöntemi kullanılmıştır. Yapılan ayıklamada 219 formdan 204'ü geçerli sayılmıştır. Elde edilen 132 metafor alfabetik sıraya dizilmiş; örnek metaforlar derlenmiştir. 8 adet kavramsal kategoriye ulaşılarak frekans ve yüzdelik değerlerini gösteren tablolar oluşturulmuştur. Güvenirliği sağlamak için uzman görüşüne başvurulmuştur. Miles ve Huberman'ın geliştirdiği "Güvenirlik = görüş birliği / görüş birliği + görüş ayrılığı X 100" formülü kullanılarak güvenilirlik %87 olarak hesaplanmıştır.

Aile içi şiddeti açığa çıkaran "anne terliği, babam", okulda şiddeti gösteren "öğretmenin bağırması, arkadaşım", kadınların özgürlüğünü kısıtlayan

“parmaklıklar ardına girmek, şekeri elinden alınmış çocuk” ve şiddetin diğer yönlerini vurgulayan “siyah, bozuk pusula, yarasa, kana susamış vampir” araştırmanın çarpıcı sonuçlarından birkaçıdır. Fiziksel şiddete dair metaforların geliştirildiği yıkıcılık kategorisinin frekans değerinin yüksek olması da ulaşılan sonuçlardandır. Araştırmanın bulgularına dayanarak geliştirilen çözüm önerileri proje raporunda ayrıntılı olarak sunulmuştur.

Ravzanur ÇARKÇI

İHKİB'de Bir Hypatia...

Felsefeciler Derneği İzmir Şubesi'nin "düşün-yaz" yarışmasına katılan okulumuz 11-F sınıfı öğrencisi Ravzanur Çarkç'ının felsefi deneme türündeki birinci ve ikinci adım yazıları:

Birinci Adım Yazısı (23 Aralık 2016):
Daima doğruyu söylerim. Ama doğrunun tamamını değil. Çünkü doğrunun tamamını kimse söyleyemez. Her şeyi söylemek imkânsizdir. Yeterince kelime yoktur. Doğruyu, gerçek olana yaklaştıran da bu imkânsizliktir. / Jacques Lacan

Doğru bilgiye ulaşmak mümkün müdür? Öncelikle bu soruya vereceğimiz cevap ile beraber konuyu derinlemesine ele alacağımdan bahsetmek isterim. Sahi bu hayatta ne kadar çok şeyi doğru bildiğimizi iddia ediyoruz. Emin olmadığımız veya olduğumuz her konuda ille de bir fikir sahibi olmaz zorundaymışız gibi. Helenistik felsefenin şüpheciliği bu anlamda doğru bilgiye ulaşılamayacağı kanısında olmakla beraber kesinlik ifadesi söz konusu dahiline girmez. Doğru olmak hakiki olmanın zorunlu koşuludur. Yani daha anlaşılır bir şekilde anlatmak

gerekirse doğru olmayan asla hakiki olamaz. Çünkü mantık kuralları nesnel gerçeklikten yansır. Farklı bir bakış açısıyla evrende oluşagelen durumların tümü zıtlıklar sonucu meydana gelir. Zira yanlış olmasaydı doğru diye farklı bir kategori oluşmazdı. Ya da evrende kötü insanlar olmasaydı bir nevi iyilerin kıymeti anlaşılmazdı. Daha eskilere dönersek Herakleitos evrenin ana maddesinin ateş olduğunu öne sürmüş ve hem yapım hem de yıkım olayının aynı anda gerçekleştiğini savunmuş olması benim şuanki zıtlık görüşümü de bir nevi destekler niteliktedir. Sizce bu basit örneklerden yola çıkarak herkes sadece bir doğruyu kabul etseydi ve kimse birbiriyile olumlu yönde tartışmaya girmeye dahi gerek kalmadan aynı düşünceyi savunsaydı hala bulunduğumuz 21.Yüzyılda ki gibi bir ülke olur muyduk? Evet veya hayır diyerek kestirip atılacak basit bir soru diye düşünmemenizi öneririm. Sebebi cevabın kişinin kendisiyle alakalı olup felsefî anlamda kesin bir sonuca varılamaz. İşte tamda burada felsefe devreye girerek önemli olanın cevabın doğruluğu değil de soruyu cevaplarken ki bilgiye ulaşma çabası olduğunu bize net bir şekilde anlatır. Tekrardan söze dönecek olursak daima doğruyu söyleyen bir kişinin sonradan her şeyi söylemenin imkansız olduğunu savunması önce kafaları karıştırırsa da sonradan öznellik vurgusuyla bu çelişkiyi ortadan kaldırmıştır. Benim görüşüme göre de doğru bilgi tamamen kişinin kendi özülüyle alakalı olup tartışmaya açık olan konuların tümüdür. Doğru bilgiye sadece akılla ulaşılabileceğini iddia eden rasyonalizm ve duyularla elde edileceğini söyleyen ampirizmi eleştirdiği

kritisizm akımı adı verilmiştir. Bu ikisine de dayandırılan ve aynı zamanda Kant'ın kurucusu olduğu kritisizm doğru bilgiye ulaşabilmemiz için deney gözlem ve aklın bir arada bulunmasını savunan bir öğretilerdir. Bu sebeple eleştirilen ve tartışılabilen her konu kendinden sonra gelecek olan düşünce yapısının üzerine katıp değişime uğraması sonucu bir nevi önderlik etmesiyle oluşmuştur. Tabii başta da belirttiğim gibi felsefede tek bir doğru veya düşünce olmadığı için yazımda doğru bilgi mümkün değildir'in yanı sıra mümkündür'ü savunan filozofların "Dogmatizm" yaklaşımına da değinmeden geçmem büyük bir yanlış olurdu. Onların yorumuna göre bizlerin gerçek olarak kabul ettiği her şeyi doğru olarak kabul edip körü körüne bir inanç içerisindeyiz. Bu inanış aynı Albert Camus'un "Doğrular" adlı kitabında ki örgüt içerisinde oluşan kardeşlik bağının beraberinde getirdiği bir yere ait olma hissinin sonucunda doğan duygu gibidir. Mecburluk ve aidiyet hissi Ülkemizde olan ve gelecekte olacak olan tüm kötü hadiselerin baş kaynağı olduğunu söyleyebilirim. Kitapta yer alan karakter Stepan gibi kendi düşüncesi ve inancı doğrultusunda her şeyi göze almış acımasız ve kendi görüşüne zıt düşen düşünceleri ortadan kaldırmak istemiş olan zihniyetteki bir kişi

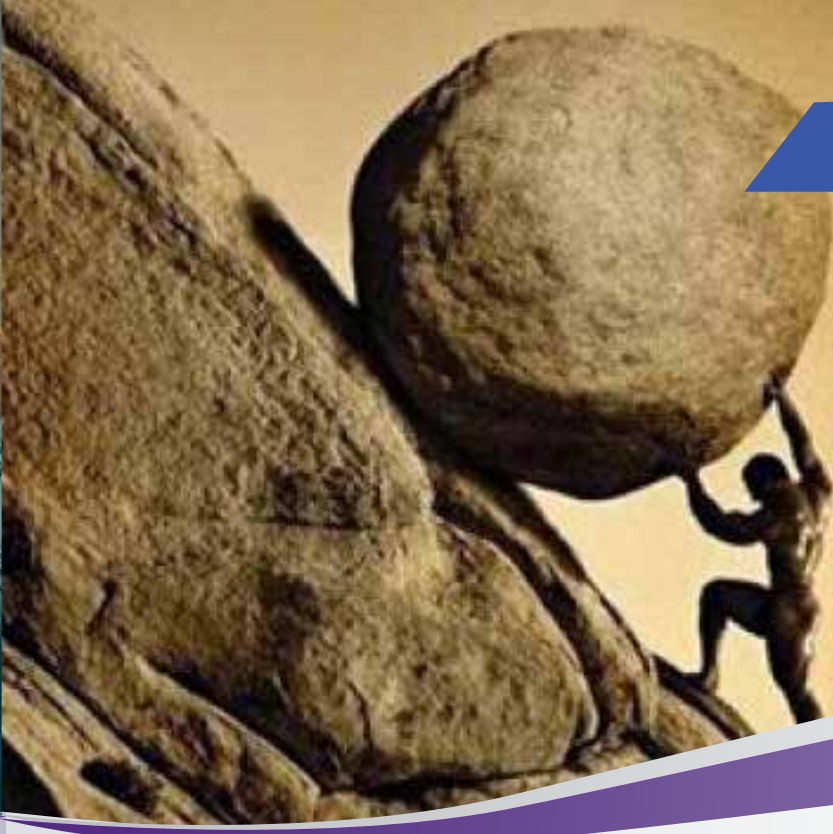
tamamen felsefenin kurallarına ve yasalarına aykırıdır. Çünkü felsefede asla bir dayatma çabası yoktur. Zorlama veya kişisel görüşe engel koyma gibi bir durum dahi olamaz. Tam aksine toplum baskısı ile doğuştan seçme hakkına sahip olmadığımız veya olduğumuz her şeye karşı şüphecilik ve araştırmanın sonucunda aslı doğruya ulaştırmaktır. Yani yaşımız kaç olursa olursun bulunduğumuz toplum nasıl ilkelere sahip olursa olsun kendi kişi hak ve özgürlüklerimize sahip çıkmamız gerekir. Çok detaya girmeden bahsetmek gerekirse bazı konularda felsefenin gençlerin yolunu açtığını düşünüyorum. Hatta bu yüzden "Meyve veren ağaç taşlanır" ifadesinde ki olan durumun şuanki 21. yüzyılda ki Felsefecilerin hep bir adım geriye atılmak istenmesindeki sebebe bağlıyorum. Tekrardan konuya dönecek olursam Jacques Lacan'ın sözünde bizlere vermek istediği felsefi düşünceye katılıyorum. Ama zıt görüşte ki kişilerin bu söze katılmamasında ki gerekli sebepleri de aynı biçimde kabulleniyorum. Zira felsefede ki doğrular bireyin kişisel yönde kendisiyle benzeştirdiği doğrulardır. Biz onu ne kadar gerçeğe yaklaşırsak doğrunun da doğruluğu bir kat daha artmış olur. Tartışılabilir ancak kesin sonuçlara ulaşılamaz. İşte felsefenin bu yönündeki amaç bulduğumuz bilgiyi kesinleştirmek değil de o bilgiye ulaşmak için yaptığımız çaba esas alınır.

Her bireyin kendi düşünce yapısı ve görüşleri çerçevesinde belirlediği bir ütopya resmi vardır. Sahi bu bahsettiğim ütopya nedir? Öncelikle sözlükte gerçekleşmesi imkânsız toplum tasarımı olarak var olan ama herkesin isteğine ulaşmak için gram çaba sarf etmediği bu bilinmezlikler içerisinde ki kavramın felsefe ile birleştireceğimi, açıklamalarla ve alıntılarla inceleyeceğimi sizlere bildirmek isterim. Felsefe insanı insan yapan değerlerin ne kadar önemli ve değerli olduğunu sadece birilerine bağlı kalınmadan da evrende ayakta durulabileceğini gösteren en önemli ispatlardan biridir. Hala bulunduğumuz bu yüzyılda hırsızlık, taciz ve tecavüz en önemlisi cinayet gibi hadiseler meydana geliyorsa bunun tek sebebi biziz. “Aydınlanma, insanın aklını kendisinin kullanmaya başlamasıdır” diyen Kant bu sözünde yavaş yavaş kaybettiğimiz benliğimizi konu ederek aslında bahsetmek istediğim durumu çok iyi özetlemiştir. Şunu bilmeliyiz ki kendi aklımızla başaramayacağımız hiçbir şey yoktur bu hayatta. Ve herkesin kendi ütopyası kendisine özeldir. Bazılarımız zenginlik içerisinde rahatlıkla yaşamak ister . Bazıları kendi mutluluğunu ve huzurunu düşünerek bir ütopya hayal eder. Diğerleri iyi bir eş ve çocuktan oluşan mutlu bir yuva. Ama dediğim gibi hepisi ben merkezli olup egoizm akımına

uğrayarak süregelen oluşumlardır. Benim istediğim ütopya bireysellikten uzak olmakla beraber doğrudan toplumumuzu ilgilendirir. Cinayetlerin ve hırsızlıkların olmadığı tüm farklı görüşlerin yadigar olmadığı ve ırk, dil, din ayrımı yapılmaksızın bir olabileceğimiz bir dünya çok isterdim. Belki size fazla hayalperest gelmiş olsam da emin olun imkansız bir şey değil. “Gerçekçi ol imkansız başarı..” diye boşuna denmemiş öyle değil mi? Her şey bize bağlı. Tabiki de size kendi hayalleriniz için başkalarınınkini yıkın demiyorum ancak sizin istek ve arzularınızın da yıkılmasına ve sözde belirttiği gibi gömülmesine de asla göz yummayın. İşte o zaman en büyük hayati yapılmış oluruz. Düşünüyorum da bilimin ve felsefenin her anlamda geliştiği bir toplumda şu bahsedilen Entüzyonizm (Sezgicilik) akımı gerçekliğin hayat olduğunu ve bunu ancak sezginin anlayabileceğini savunurken istediğimiz ütopyanın kaç yıl sonra olacağını da söylese belki işimiz daha kolay olurdu. Gerçi onları bile aşan bu durumun tek suçlusu bizzat toplumun ta kendisiyken hala bir suçlu aramak da bir garip doğrusu. Yüzyıllar önce Platon gerçek bilginin temelini ancak idelar(düşünceler) dünyasında olacağı görüşünü öne sürmüştür. Ve bahsettiği bu idealar dünyasında her şeyin en iyisinin bulunduğu kısaca mükemmellik adı altında tümünün birleştiğini söylemiştir. Benzeştirmek istediğim nokta ise deminden beri yazımda geçirdiğim şu ütopya denilen kavramın herkesin içinde yaşamak istediği evrenin tıpkısı olan idealar dünyasıyla olan benzerlik durumudur. Zaten felsefe bilgisi bilindiği üzere yığılmalı ilerler. Evrende gerçekleşen ve gerçekleşecek olayların tümü zaten kendinden önceki bilginin bir üzerine konulmuş hali gibidir. Tam da bu yüzden bulduğum bu benzerlik ileride meydana gelecek olaylar da muhtemelen biraz değişerek ele alınacaktır. Kısacası biz olayların kötü gidişatına dur demez isek bencillik yaparsak giderek artacak olan bu olayların binlerce ölümlerle son bulacağını da unutmamanızı isterim. Son olarak Elif Şafağın yazmış olduğu “Şemspare” adlı eserinde de belirttiği gibi “Ne yalpalamadan yürümek mümkün öyleyse, ne yolu kaybetmeden ilerlemek.” Sonucunda o hayal edilen güzelliklerin olduğu ütopyaya ulaşmak için ödenecek tüm bedelleri kabul ederek ama aynı zamanda benliğimizi kaybetmeden doğru olduğunu düşündüğümüz yolda emin adımlarla ilerlemek gerekir.

“SİSİFOS YOLLARDA” KA1 ERASMUS+ PROJESİ

Hasan Turgut
Serpil Ilgazlı

“Sisifos Yollarda” isimli projeye eğitim sistemimizin en başat sorunlarından biri olan çatışma durumlarına karşı öğretmen müdahalelerinin güçlendirilmesi amaçlanmıştır. Bu projeye, çatışma ihtimallerine karşı demokratik okul ve demokratik tutum kavramlarına önemli oranda işlerlik kazandırılmak istenmiştir. Diğer yandan, öğretmenlerin farklı eğitim modelleriyle yaşadıkları karşılaşmanın, yeni öğretim yöntemlerinin katılımcılar arasında yaygınlaşabileceği fikrini doğurmuştur. Bir başka düzlemde, öğretmenlerin okula karşı duydukları önyargının kırılarak eğitim ortamının daha nitelikli ve eğlenceli bir hale dönüştürülmesi tasarlanmıştır. Projenin en önemli arayışlarından biri çatışma döngüsüyle karşılaşan öğretmenlerin yılgınlık ve tükenmişlik sendromuna kapılmalarının önüne geçmek olmuştur. Kurslarla çatışma sürecinin kendisinin bir olgunlaşma ve deneyim süreci olduğu gerçeğine ulaşılacak istenmiştir. Bu bağlamda projenin başlığı olarak önerilen “Sisifos Yollarda” ismi daha metaforik bir anlam örüntüsüne yol açmıştır. Sisifos miti Albert Camus’nün felsefi literatüre yaptığı bir katkı olmakla birlikte, bilindiği üzere Yunan mitolojisine ait bir olaya gönderme yapmaktadır. Sisifos, Tanrıları kızdırması sonucu bir kayayı dağın tepesine çıkarmakla cezalandırılmıştır. Her tepeye varışında kaya gersin geri aşağıya doğru yuvarlanmaktadır.

Bu bir tür fasit daireye yol açmıştır; çünkü Sisifos kayayı dağın tepesine çıkarmaktan vazgeçmez. Sisifos mitinin verdiği mesaj açıktır: Hiçbir olumsuzluk, mağlubiyet veya engel insanları yeniden başlamaktan, denemekten ve farklı yollar bulmaktan alıkoymamalıdır. “Sisifos Yollarda” projesinin temel dayanağı da bu mitte yatacaktır. Proje çatışma durumunu bir kısıt olarak görmeyen, farklı ilişki modellerini deneyimlemekten vazgeçmeyen, kaosu demokratik bir tartışma ortamına döndürmekten bıkmayan bir anlayışla bezenmiştir. Katılımcıların on ikisi de daha önce Erasmus+ projesi düzenleyenler ve istekli olanlar arasından proje merkezli oluşturulmuş bir komisyon tarafından seçilmiştir. Proje koordinatörlerinden birinin önceki yıllarda Ulusal Ajans onaylı “Eşitlik İçeri, Şiddet Dışı” isimli projeye okul içerisindeki çatışmaları düşürmeye dönük çalışmaları olmuştur. Yine, proje katılımcılarından biri daha önce düzenlediği Comenius projesiyle geleneksel değerlerin önemi, kültürler arası etkileşim, ötekine karşı ön yargıların kırılması gibi konulara özel önem atfetmiştir. Kurslar tema olarak çatışma yönetimi konusuna münhasıran yer verenler arasından belirlenerek takvimlendirilmiştir. Ağırlıklı biçimde, sosyal katılım, arabuluculuk teknikleri, sınıf yönetimi, harmoni, iletişim becerileri, motivasyon etkisi ve tartışma kültürü seçilen kursların öne çıkardığı başlıklar olmuştur. Kurs süresi boyunca aktif dinleme, beden dili, girişimcilik, beyin fırtınası, stres kontrolü gibi alanlarda eğitim alınması tasarlanmıştır. Bu projeye öğretmenlerin çeşitli problemler karşısında yaşayacakları kararsızlığın asgari düzeyde indirilmesi amaçlanmıştır. Seminerler sayesinde öğretmenlerin çatışma ortamının da eğitim için çeşitli fırsatlara dönüştürülebileceğini görmesi hedeflenmiştir. Öğrenme ortamında daha spesifik araçlar ve stratejiler kullanmaya başlayan katılımcıların ironik bir şekilde çatışma mefhumunun sağlıklı yönlerini keşfetmesi düşünülmüştür. Çatışma durumlarını yönetebilme becerisi kazanan öğretmenlerin sınıflarında demokratik bir kültür sağlama konusunda doneler bulabilmesi hedeflenmiştir. Personelinin eğitimi nedeniyle kaynak okulda Erasmus+ projelerine dair bir bilinç oluşması amaçlanmıştır. Bu durumun kaynak okulun hem yerel, hem ulusal, hem de uluslararası düzeyde tanıtımına pozitif katkı sunacağı belirtilmiştir. Küresel çapta, bu projenin ülkemizin Avrupa kimliğiyle örtüşme ve Avrupa Birliği üyelik süreci bağlamında yürüttüğü faaliyetlere dönük çabalarına eklenmesi istenmiştir.

İHKİB Kağıthane Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Gürsel Mh. Görgülü Sok.No:26/1 Kağıthane/İSTANBUL
Telefon : (0212)2217626 || Fax : (0212) 222 15 45

e-posta: 962126@meb.k12.tr
Web adresi: <http://kagithaneihkib.meb.k12.tr>